

Теми номера:

МНК підбиває підсумки літнього таборового сезону
стор. 2,6

Валентин Наливайченко. Інтерв'ю

стор. 3

Правозахисники доповідають про політичні переслідування

стор. 3

Пам'ять про останнього бійця Карпатської України

стор. 5

Великі пейнтбольні маневри «С.Т.А.Л.К.Е.Р»

стор. 6

Студенти, виші і держава: профанація forever

Є привід ще раз поговорити про роль і долю студентства... У 2010 році понад 6 тисяч випускників українських вишів махнули Батьківщині крилом і гайнули на Захід у пошуках кращої долі. У більшості своїй – назавжди.

Боюся помилитися (дані дворічної давнини), але вартість навчання одного учня в середній школі варіюється від 3800 гривень у міській школі, до 12000 - у сільській малокомплектній, а в середньому – близько 6000 гривень. Множимо на 11 років. Маємо 66 тисяч гривень. Навчання студента в державі Україна варіюється в межах від 7000 до 35000 гривень на рік. А, в середньому, близько 14 тисяч. Множимо на 5 років і маємо ще 70 тисяч гривень на рік.

Тобто, кожен випускник, який «звалив» на Захід, зробив інвестицію в державу майбутнього проживання у розмірі понад 130 тисяч гривень від держави Україна. За рахунок українських платників податків. Адже тепер наші хлопці і дівчата будуть годувати пенсіонерів дядю Джона та тьотю Ельзу.

А вчили ж їх ми. А їх власних батьків і вчителів будуть годувати «тор-мози», які zostалися.

Європейські пенсіонери отримують право на якісний відпочинок за рахунок наших пенсіонерів. Тому що їх держави краще вміють управляти майбутнім через більш якісні регулятивні механізми.

Причому, звинувачувати дітей за те, що вони хочуть жити, як люди, можуть наважитись тільки ті, хто сам без гріха, або чия місія – власна жертвність.

Головна проблема в системі вищої освіти в державі Україна – тотальна профанація освітніх послуг. Але це відбувається тому, що на це є суспільний запит. У профанації задіяні всі. І це влаштовує всіх.

У деяких випадках, окремі Особистості намагаються зробити студентів справжніми спеціалістами та особистостями. Але в межах Системи і Традиції, яка таким людям протидіє. Узагальнення тут потрібні для того, щоб побачити загальну проблему.

Хто є суб'єктами профанації? Усі, хто задіяні в процесі підготовки спеціаліста та виховання особистості. Усі у площині: Сім'я - Суспільство - ВНЗ - Держава. І зрештою - сам Студент.

Сім'я
Нас вчили, що сім'я – головна структурна одиниця суспільства. Але як у наших сім'ях?

Усі ми «за радянську владу в сусідньому селі». Усі проти корупції. Поки це не торкнеться нас самих. Бо тоді ми готові підключити друзів і кумів, заплатити «кому треба», щоб «усе було гаразд».

Усі за те, щоб хтось заробляв, і платив пенсії нашим пенсіонерам. Проте, кожна мати бажає саме своїй дитині щастя. А щастя дітей (у баченні батьків) у загальній системі координат не пов'язане з державою Україна.

Це ментальна риса українців. Століття бездержавності зробили свою справу... У найбільших «патріотів» діти вчать в закордонних вишах. А внуки патріотів – стають громадянами інших країн.

Прагматичні мами сільських дітей мріють, щоб їх діти ніколи не повернулися в село. А на сільських сходках не дозволяють закрити сільську школу з 20 учнів. Кажуть: «пропаде школа - пропаде село». І

годують пацька, щоб заплатити за чергову сесію своїх чад у педуніверситеті, які ніколи не повернуться викладати в цю школу. Бо мама казали: «Шукай, дочко, щастя в місті». А школа в селі хай буде.

З моїх одногрупників випуску 1997 року за фахом «вчитель географії-біології» з 22 випускників (усі бюджетники, тоді платників не було) вчителі працює аж двос. І четверо дівчат вийшли заміж за кордоном. Кожен із вас згадає сотні таких прикладів.

ВИШ

Ось де найменш зацікавлені в якості освіти. Не на рівні викладачів, а на рівні адміністрацій вишів. Уся біда – у втраті орієнтирів.

У чому місія вишу? Правильно, просунутий ректор відповість: «Наша місія – навчити спеціаліста і виховати особистість». Саме тому існує розгалужена система кафедр, проректорів з виховної роботи та купи внутрішньо-вузівських відділів і департаментів: студклубів, студмістечок, гуртків, секцій тощо.

Проте, насправді, головне завдання вишівської адміністрації – вибити держзамовлення (державний бюджет, загальний фонд) та заманити найбільше платних студентів, краще іноземців (спеціальний фонд бюджету). Справжня місія університетів – збереження кафедр та інфраструктури вишу.

Передчуваю багато проклять від адміністрацій вишів, але це правда. У нашій системі за допомогою державних механізмів закладено конфлікт інтересів у площині «виш – студент».

Цю тезу підтверджує те, що в більшості випадків, коли конфліктують студенти з викладачами, адміністрацією гуртожитків, студмістечок, вахтерами – адміністрація вишів грає проти студентів. Студент завжди не правий.

У більшості випадків конфліктів вітчизняних студентів із студентами іноземними, адміністрації вишів стають на сторону студентів, які платять, тобто іноземних.

Студент – це об'єкт впливу, а не партнер адміністрації.

продовження на стор.4

Ірландська Республіканська Армія: В БОРОТЬБИ ЗА СВОБОДУ

«Усе можливе в цій країні, крім нашої капітуляції»
ІРА

Цей острів (70 тисяч кв.км.) має нещастя бути сусідом Великобританії. Лише Олівер Кромвель «скоротив» автономне населення Ірландії з 1,5 мільйона у 1646р. до 850 тисяч у 1652р. У 1845-47рр. внаслідок голодомору на острові померло понад 1 мільйон чоловік, а ще понад 1,5 мільйона емігрували. Ці землі масово заселялись англіцями.

Здавалося, що фізично знищений і асимільований народ не виживе. Але трапилося неочікуване: під тиском непримиримої боротьби ІРА колонізатори змушені були визнати незалежність Ірландії, але її північний схід - ОЛБСТЕР - залишили за собою.

Вісім років безуспішно намагалась Англія покорити Ірландію. Земля горіла під ногами й не було числа жертвам з обох боків. Але північна частина острова Ейре не здавалась, метрополія - не відступала.

Перший «експедиційний» корпус в Ірландію відправив ще англійський король Генріх II у 1169 році. Поразки ірландців у повстаннях за право відновлення «давніх свобод» призводять до остаточної конфіскації їх земель та заселення колоністами. Під час повстання в 1595-1603рр. намісник англійської корони лорд Маунтджой доповідав королеві Єлизаветі: «Вашій Величності немає над чим керувати в Ірландії, хіба що над купами попелу та мертвими». Але ірландський народ продовжує свою боротьбу, не зважаючи на жорстокість англійців. Гинуть незламні, на зміну їм приходять нові бійці...

У XIX столітті відбувається «національне пробудження» ірландців, наслідком чого є виникнення «Ірландського

Революційного Братства». А у 1905р. Артуром Гриффітсом засновується партія «Шинн Фейн» («Ми самі»), яка на противагу ідеї самоврядування висуває вже ідею повної національної незалежності.

У цей час процеси національного самовизначення ірландців викликають різке занепокоєння серед мешканців Ольстера, позаяк уже тоді там більшість складала переселенці-англійці (переважно протестанти). Серед них починають створюватися т. зв. «самооборонні відділи», які згодом починають і озброюватися. Відбуваються перші криваві сутички між юніоністами та ірландцями-католиками. На противагу юніоністам, починають створюватися і перші напіввійськові формування ірландців. Так, у кінці 1913р. створюється організація «Ірландські Волонтери».

У 1919р. ще зовсім молода партія «Шинн Фейн» виграла вибори до британського парламенту. Вона взяла 73 місця з 105 «ірландських». Депутати від «Шинн Фейн» відмовилися брати участь у роботі британського парламенту, а 21 січня 1919р. вони провели засідання перших ірландських установчих зборів. Не зважаючи на те, що 36 із 73-х обраних від «Шинн Фейн» депутатів перебували у в'язниці, збори все ж таки відбулися. На них була прийнята Декларація незалежності Ірландської Республіки. Президентом та головою уряду стає Едмон де Валера - вихідець із військової організації «Ірландські Волонтери», активний учасник і керівник Дублінського повстання 1916 року, за що був засуджений окупаційною владою до страти, яку потім замінили довічним ув'язненням.

Офіційний Лондон не змусив себе довго чекати. У вересні 1919р. англійська влада оголосила ірландський парламент поза законом, заборонила діяльність усіх проірландських організацій. Так розпочалась англо-ірландська війна 1919-1921рр. Саме з цього моменту бере відлік історія Ірландської Республіканської Армії (ІРА).

продовження на стор.7

Режим взявся за молодих патріотів

Наприкінці вересня в офіс всеукраїнської молодіжної громадської організації «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» (МНК) завітав працівник Міністерства внутрішніх справ, який повідомив, що до Генерального Прокуратури України була подана заява від народного депутата Олександра Голуба (Комуністична партія України) з проханням порушити кримінальну справу проти МНК. Причиною, за його словами, є розпалення міжнародної ворожнечі.

Як відомо, 14 червня в Києві, до 120-ї річниці від дня народження творця ОУН Євгена Коновальця відбувся урочистий марш, організатором якого виступив Молодіжний Конгрес та МНР. За словами нардепа Голуба, «під час заходу лунали заклики до розпалювання міжнародної ворожнечі». Ніхто з організаторів цього не визнає. Як пізніше стало відомо, дана перевірка органами МВС ґрунтувалася не на фактах заходу, а лише на підставі звернення депутата-комуніста.

«Дана заява є безпідставною, на нас чиниться тиск із залученням правоохоронних органів... Хочу зауважити, що з цією заявою нардеп Голуб звернувся не відразу по факту проведення акції, щоб припинити «розпалювання міжнародної ворожнечі», а лише через три місяці, що свідчить про фальшивість і лицемірність даної заяви. Цей крок комуніста Голуба робиться лише для того, щоб відвернути увагу своїх прихильників поважного віку, які є соціально нужденними, від антинародної діяльності Комуністичної Партії в складі провладної коаліції. А така неприязнь даного депутата до нашої організації зовсім не дивує. Адже Голуб давно відомий своєю україножерською орієнтацією у будь-яких проявах: від заперечення Голодомору 1932-33 років фактом геноциду українського народу до фанатичної участі в акціях Російської Православної Церкви. Зокрема, де прихожани вимагали канонізації останнього російського імператора Ніколая II» - коментує дану ситуацію Голова МНК Сергій Кузан.

Інформцентр МНК

Діяльність МНК. Коротко

Всеукраїнські заходи

14.06.2011

У Києві, до 120 річниці від дня народження Євгена Коновальця, відбулася урочиста хода та концерт відомих українських гуртів «Рутенія», «Тінь сонця», хору «ГОМІН» та кобзаря Тараса Силенка. У кінці вечора пролунав салют на честь славного командира українських націоналістів.

18-19.06.2011

У Зашкові Львівської області відбувся молодіжний фестиваль «Зашків-2011», який присвячувався 120-річчю від народження Провідника ОУН Євгена Коновальця. Засновниками фестивалю є Львівська ОДА та Жовківська РДА, а до складу оргкомітету увійшли і представники МНК.

21-26.06.2011

На Черкащині відбувся Всеукраїнський злет дитячо-юнацької військово-спортивної патріотичної гри «Сокил» («Джура») за участі 300 юнаків та юначок. Учасники отримали можливість перевірити вміння з туристичної підготовки, самохвисту, історії України, відчувати велич Холодного Яру.

Організатори: Українське козацтво, ЦНВ, ПЛАСТ, СУМ в Україні, МНК та Центр патріотичного виховання «Звитяга».

26.06.2011

На Майдані Незалежності, у рамках заходів до Дня молоді, МНК взяв участь в презентації діяльності всеукраїнських та міжнародних громадських молодіжних організацій. Голова Держмолодьспорту України Р. Сафіуллін зацікавився газетою «ТЕРЕН-Україна», відзначивши активність організації в громадському секторі України.

07-08.09.2011

У Києві відбулося засідання Національного комітету «МОЛОДІЖНА ВАРТА» та експертів щодо змін до Закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді».

Голова МНК Сергій Кузан наголосив: «Молодіжна політика для всіх урядів залишається другорядною. Імпальсивні вуличні протести, повинні мати логічне продовження в конкретних пропозиціях щодо змін до базового закону».

09-14.09.2011

Голова МНК Сергій Кузан у складі делегації, очолюваної Головою ОУН (б), генеральним секретарем Світового Конгресу Українців Стефаном Романівим, взяв участь у циклі поїздок під назвою «Українська альтернатива: відкритий діалог». Делегація відвідала Харків, Луганськ, Стаханів, Донецьк, Запоріжжя, Дніпропетровськ та Кривий Ріг.

28-30.10.2011

Представники МНК у складі офіційної делегації Української Всесвітньої Координаційної Ради (УВКР) відвідали Придністров'я, де взяли участь в урочистостях з нагоди 20-річчя Співки Українців.

Під час урочистостей делегати з Києва та Тернополя вручили почесні грамоти представникам української діаспори, і подарували літературу, музичні диски та збірки мультфільмів для дітей. Частина подарунків була зібрана МНКівцями.

Також делегація з України поклала квіти до пам'ятника Івану Мазепі та пам'ятного знаку на честь 300-річчя Конституції Пилипа Орлика.

09.11.2011

Громадський комітет із вшанування пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-1933 років звернувся з проханням до Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення у День пам'яті зняти з телефіру всі розважальні програми. На підтримку цього звернення МНК зібрав понад 4000 підписів провідних українських мистецьких і громадських діячів.

Нацрада підтримала звернення громадськості. У свою чергу, МНК аналогічні звернення направив і до регіональних телерадіокомпаній та здійснив їх моніторинг у Тернопільській, Львівській, Луганській, Одеській, Полтавській та Харківській областях.

Закарпаття

05-07.08.2011

Тячівська районна організація МНК здійснила вишкільно-спортивну мандрівку на вершини Чорногірського хребта - г. Туркул (1933 м.), г. Гутин-Томнатик (2012 м.) та на найбільше високогірне озеро України - Бребенескул (1801 м над рівнем моря). Тим самим - провела черговий етап акції «Прапор українських націоналістів на найвищих вершинах і визначних місцях світу».

20.08.2011

Закарпатські МНКівці на Верещкому перевалі взяли участь в урочистому перепохованні останків карпатських січовиків, розстріляних угорськими та польськими окупантами в березні 1939 року.

МНК підбиває підсумки літнього таборового сезону

Таборовий сезон МНК у 2011 році видався напрочуд насиченим, адже всеукраїнські табори МНК охопили різні регіони України, відзначалися різного рівня складністю та змістовним наповненням, що дало змогу більшій кількості молоді відвідати заходи, випробувати себе, отримати найбільш важливі для кожного знання й уміння.

Зокрема, якісно пройшов стаціонарний молодіжний вишкільний табір «Відвага-2011» ім. І. Гавдиди на Сумщині, який тривав 12 днів і в своїй програмі поєднував спортивні змагання з пізнавальними лекціями, фізичні випробування з інтелектуальними тренінгами. Особливістю цього заходу стала більш оновлена за змістом таборова програма, а склад учасників відзначився великою кількістю молоді, яка раніше майже не мала досвіду громадської роботи. Це стало можливим завдяки політиці оргкомітету «Відвага», який активно працює через соціальні мережі, що, у свою чергу і відбилося на тематиці програми та складі учасників. Такий результат дає організації усі підстави дивитися у майбутнє з оптимізмом. І не лише через збільшення кількості членства, а і створення нових осередків, зокрема у Луганській, Одеській та Чернівецькій областях.

Наступним етапом став мандрівний дівочий табір «Руся Коса». Дівчата не лише здійснили у вересні подорож гірським масивом Криму, але й подискутували про роль жінки в українській сім'ї, її фахові перспективи у громадському націоналістичному русі.

Звершенням всеукраїнського сезону таборування став стаціонарний табір-джамборі «Дністрові Повстанська Вагра – 2011. Уніж», що проходив у жовтні поблизу с. Уніж Городенківського р-ну Івано-Франківщини. Цей захід став одним із етапів спільної програми Держмолодьспорту України та МНК під назвою «Комплекс молодіжних таборів «Здорова молодь – здорова нація».

Звісно, варто згадати цілу серію регіональних і міжрегіональних таборів та мандрівок: «Слобідські ночі» на Полтавщині, Рейд «Холодний Яр» на Черкащині, «Лисоня» на Тернопільщині, туристичні гірські мандрівки на Львівщині...

Таким чином, табори МНК зібрали понад 750 молодих людей практично з усіх регіонів України, безпосередньо задіяних у патріотичному вихованні, розвитку особистісних та фахових здібностей та формуванні позитивного ставлення до здорового способу життя, екологічної свідомості, фізичного та інтелектуального самовдосконалення.

Вишкільний табір «Відвага 2011 ім. І. Гавдиди» на Сумщині

Мабуть, це перший всеукраїнський табір, де 80% учасників – абсолютно нові люди, не пов'язані з МНК. Суворий відбір зголошених, а також цьогорічна спека зробили свою справу – на табір приїхали виключно мотивовані люди. Їх вишкіл розпочався ще дорогою до табору (декілька львів'ян проїхали автостопом через усю Україну, щоб потрапити на «Відвагу»).

Іншим показовим прикладом стало те, що четверо таборовиків відмовилися покидати табір, навіть після того, як їм надали медичну допомогу у стаціонарних медичних закладах міста Суми. Справді героїський приклад вольового характеру продемонстрував Юрій Калішук з Острога (Рівненська область), який отримавши перелом ключиці під час змагань з регбі, вже з лікарні, в бинтах, повернувся на табір, щоб добути програму до кінця. У результаті він став одним з кращих таборовиків «Відваги».

До відома: у минулі роки чи не половина людей не витримували режиму, складної програми й покидали табір імені Івана Гавдиди. Цього ж року лише троє учасників з різних причин залишили свої рої. Тим часом, кожен, хто покидав достроково табір, мусив піднятися на таборову вежу і вдарити в дзвін, щоб кинути виклик

іншим: «Чи не час вам піти?» або «Чи вистачить вам сил добути до кінця табору?». Також цей дзвін був символом жалю за тими, хто йшов геть, порушивши таборові правила, чи проявивши слабкість. Але кожен розумів мету табору і силу свого бажання себе загартувати.

Що запам'яталось? Запам'яталась, звісно, жорстка дисципліна і медаль «non stop» - покарання «штрафбагу», за яким таборовик мусить бути на ногах 12 годин поспіль. Також згадується традиційне таборове меню під час т.зв. «днів аскетизму» і рецепти старовинної козацької кухні.

Змістовне наповнення теоретичної частини дало змогу таборовикам не лише отримати цікаві й потрібні знання, але й виявити свої здібності. Так, про історію та сучасну діяльність ОУН молодь дізналась безпосередньо від голови Проводу Організації Українських Націоналістів (бандерівців) Стефана Романіва та головного редактора газети «Шлях Перемоги» (офіційного друкованого органу ОУН), відомого публіциста та першого голови МНК Віктора Рого. До речі, випало так, що саме під час цьогорічного табору разом зібрались всі Голови МНК: Віктор Рого, Олег Медуниця, Ярослав Іляш та Сергій Кузан.

Молоді націоналісти цікавилися планами діяльності ОУН, аналізом політичної ситуації, діяльністю молодіжних українських організацій у діаспорі, перспективами єдності патріотичних сил.

«Від молоді дуже багато залежить. Наскільки молоді патріоти будуть активними, наскільки їх дії будуть адекватними сучасним викликам, наскільки ви запалитеся вірою в українську ідею, озброїтеся необхідними знаннями і зможете впливати на оточення - настільки матиме перспективу наш рух», - наголосив лідер ОУН.

Почесний член МНК, директор Бюро Аналізу Політики Олег Медуниця розповів учасникам про особливості зовнішньої політики України. Вміло наводив переконливі аргументи та навчався аргументовано відстоювати свою позицію отримали змогу таборовики під час проведення дебатів, які були організовані членом Дебатної Академії Вікою Євтушенко. Заохпив і дав відчутти власний потенціал тренер міжнародної кваліфікації з розвитку лідерського потенціалу Віктор Бобиренко.

Зважаючи на високу зацікавленість у роботі громадського сектору серед учасників табору, корисними були тренінги експерта Інституту Політичної Освіти Олександра Солоняга щодо побудови, особливостей та перспектив діяльності громадських об'єднань.

Інший тренінг - Голови МНК Сергія Кузана, юриста за фахом, та організаційного референта МНК Івана Кішка - одного з найефективніших громадських лідерів 2010-го року, стосувався юридичних та практичних аспектів підготовки та проведення акцій, спілкування з представниками влади та правоохоронних органів. Актуальною була лекція керівника Інформцентру організації Катерини Аврамчук про роль соціальних мереж у діяльності громадського активіста, доповненої фото- та відеопрезентацією. Заохплюючою була нічна лекція з відеокліпами про національно-визвольний рух ірландського народу, підготована почесним членом МНК Ярославом Іляшем.

Звісно, для людей, які вперше потрапили на МНКівський табір, темп та насиченість програми здавались шаленими, однак, гадаю, саме завдяки цій «шаленості» багато людей відкрили в собі нові здібності, показали свої кращі якості. Багато учасників, читаючи ці рядки, впізнають себе, адже цей табір для них асоціюється зі словом «вперше»: вперше в бойових змаганнях відзначились хлопці з Чернівців, продемонструвавши тех-

ніку панкратіону; хтось вперше заночував у лісі під дощем, щоб отримати перемогу під час теренівки, а хтось вперше заніс м'яч в регбі, заробивши своїй команді перемогу; хтось вперше зовсім відмовився від їжі під час дня аскетизму, щоб зекономлений час витратити на підготовку свого рою до чергового завдання; інший вперше сам піднявся на 10-метрову висоту за допомогою альпіністського спорядження під час туристичного змагу; а хтось – навчився плавати під час екстремального нічного форсування річки.

Досвід орієнтування, витривалість, відповідальність не лише за себе, а й за свою команду – те, що учасники набули під час проходження 60-кілометрового рендж-кідку з елементами квесту, де кожна команда мала свої завдання і знаходила власні шляхи їх вирішення.

Цікаво доповнювали програму та створили дух побратимства вечірні ватри, які окрім співання повстанських пісень та дружнього спілкування, були урізноманітнені переглядом кінофільмів на великому екрані та жартівливим костюмованим конкурсом.

«Ще Донцов визначив три прикмети кращих людей - мужність, шляхетність і відвага. Наш табір покликаний плекати саме ці риси. Ми будемо такої табір, якою хочемо бачити Україну. Тобто - справедливою, з умовами для розвитку фізичного, духовного та інтелектуального» - коментує голова МНК Сергій КУЗАН.

Не обійшлося без сюрпризів: за день до завершення заходу табір несподівано відвідали працівники районного відділу та обласного управління міліції, які без обгрунтованих пояснень призупинили його роботу. Усі учасники були зобов'язані передати працівникам МВС свої паспортні дані та пройти відеозйомку. Згідно діючого законодавства України, такі дії міліція застосовує виключно до антисоціальних елементів, хуліганів, що становлять загрозу для громадської безпеки. І це при тому, що табір «Відвага» отримав усі необхідні дозволи та погодження на його проведення, включно з офіційним листом підтримки даного заходу від Держмолодьспорту. Але це не вибило із колії ні досвідчених організаторів, ні таборовиків. Показовим є те, що наймолодший учасник табору – 5-річний Марко Іляш – не боячись, сам підійшов до міліціонерів зі словами «Запишіть і мене». Адже всі ми були єдиною командою і родиною, яка посміхаючись переносить будь-які неприємності.

Беручи до уваги таку «ретельність» міліціонерів, можна зробити висновок, що саме молодіжні патріотичні табори становлять загрозу для існуючого режиму. А «завдяки» сумським правоохоронцям, і таборовики, і діти знають, з чим їм доведеться зіткнутись у своїй подальшій громадській діяльності.

Після урочистого закриття і нагородження найкращих учасників цінними подарунками від Проводу табору та партнера заходу – мистецької агенції «Наш Формат» - молодь роз'їхалась по домівах, щоб рівно через рік знову випробувати себе та набратися нових знань у таборі «Відвага» ім. І. Гавдиди».

продовження на стор.6

Місяць української діаспори в Україні

З 18 по 20 серпня 2011 року в Києві відбувся V Всесвітній форум українців, організатором якого виступила Українська Всесвітня Координаційна Рада (УВКР). У його роботі взяли участь 300 делегатів з різних країн світу: 200 від східної та західної діаспори і 100 з України. Молодіжний Націоналістичний Конгрес, який є членом УВКР, делегував на Форум сім членів організації. Голову МНК Сергія Кузана разом з представниками від Португалії, Канади, Іспанії було обрано до мандатної комісії.

Крім пленарних засідань, делегати взяли участь у роботі секцій, орієнтованих на гуманітарно-правові та інформаційні проблеми діаспори, освіту, молодіжну політику, а також питання трудової еміграції та становища українців у Росії.

Представники МНК взяли участь у роботі молодіжної секції, проаналізувавши проблеми і здобутки роботи молоді в діаспорі, за результатами якої була прийнята Ухвала, спрямована на налагодження тіснішого контакту між українцями всього світу.

А вже в понеділок, 22 серпня, МНКівці розпочали роботу в Форумі української молоді діаспори «Київ – 2011». У рамках заходу було проведено презентації молодіжних організацій діаспори та України, відбулися зустрічі з

відомими політиками, письменниками, громадськими та культурними діячами.

З привітальним словом до молоді діаспори звернувся Генеральний Секретар СКУ та голова Проводу ОУН Стефан Романів, народний депутат Борис Тарасюк, Президент СКУ Євген Чолій, Голова УГКЦ Святослав Шевчук та інші.

У рамках Форуму української молоді діаспори відбулася презентація Молодіжного Націоналістичного Конгресу, яку провів Голова МНК Сергій Кузан, який розповів про історію створення, проекти, діяльність та досягнення організації з початку створення та по сьогоднішній день.

Всього в зустрічі взяли участь близько 60 представників з України та діаспори. Окрім МНК свою діяльність презентували лідери МНР, ФРІ, СУМу, Пласту, «Соколу», УАСС, «Студентської Свободи», руху «Не будь байдужим», «Відсічі» та інших організацій. Презентацію громадянської кампанії «Молодіжна варт» провів представник Центрального Проводу МНК Іван Кішка.

«Форум української молоді діаспори проводиться вперше в історії незалежної України. Його завдання – налагодити співпрацю української молоді в світі. Уже четвертим чи п'ятим поколінням українці проживають за кордоном, але розмовляють рідною мовою краще, ніж багато наших співвітчизників. Заордонна молодь небайдужа до будь-яких успішно-політичних проблем, що стосуються нашої держави» - вважає Сергій Кузан.

Валентин Наливайченко: «Влада в державі має оновитися, а до парламенту повинні прийти молоді патріоти»

Пане Валентине, Ви відомий політик. Який шлях Вам довелося пройти, і наскільки складно потрапити в політику? Поділіться, будь ласка, своїм досвідом з молоддю.

Я ніколи не поспішав у політику - просто виконував свої професійні обов'язки, спочатку в Міністерстві закордонних справ, потім - в СБУ. Після приходу Януковича до влади я, в силу мого досвіду і моєї репутації, прийняв рішення присвятити себе громадським справам. Отже, моя відповідь - 17 років якісної державної служби, і можна розпочинати політичну діяльність (сміється).

Багато цікавить питання: як бути політиком і залишитися чесною і порядною людиною? Дайте, будь ласка, декілька порад для майбутніх політиків.

Треба робити те, у що віриш, звіряти свої слова та дії із власним сумлінням і переконаннями. Треба витримати стандарт публічності й нести відповідальність за свої слова і дії. І, зрештою, треба підібрати хорошу команду, котра допоможе приймати правильні рішення.

Окрім посади, яку ви обіймаєте в «Нашій Україні», ви є лідером громадської ініціативи «Оновлення країни». Яким же є Ваш рецепт оновлення нашої держави? Що для цього потрібно?

Якщо коротко - допомогти знайти один одного тим, хто вже зараз змінює Україну у своєму місті, містечку чи селі, і перенести місцеву дію на якісно інший рівень. Ми допомагаємо як інституція - юридично, зв'язками з пресою, публічним тиском через

підмети і звернення, міжнародними контактами.

Якими питаннями плануєте опікуватися, якщо пройдете до складу ВР наступного скликання?

Я спеціалізуюся на міжнародних відносинах та національній безпеці. Але для мене парламентський мандат не є фетишем, а лише можливістю захищати інтереси громадян.

Щодо опозиції - чи вірите Ви в об'єднання опозиції в Україні? Це доречно?

Я думаю, що це обов'язок всіх опозиційних політиків - забути про минулі конфлікти і разом з усім суспільством об'єднатися в протидію нинішній владі. У теперішній ситуації, коли влада щоденно наступає на демократичні свободи та соціальні права людей, коли прийнято зручний для влади виборчий закон із змішаною системою виборів, опозиція зобов'язана піти на парламентські вибори 2012 року за єдиним виборчим списком.

Опозиція має запропонувати людям зрозумілу й переконливу альтернативу теперішній владі - єдину політичну команду та спільну програму дій - як змінити життя в країні на краще, як зберегти демократичний, вільний розвиток держави, як призначити незалежного прокурора і звільнити політичних в'язнів - Юрія Луценка та Юлію Тимошенко.

Щодо молоді: чи будете Ви сприяти просуванню молодих активістів до влади безпосередньо - по списках чи мажоритарних округах на парламентських виборах-2012?

Влада в державі має оновитися, а до парламенту повинні прийти нові, молоді, патріотичні політики. Політичного сміття в Україні на сьогодні досить. Його треба спалити і йти далі. Всі старі політики мають піти до людей, прозвітувати, пройти люстрацію через мажоритарні округи.

Ви багато співпрацюєте з молодіжними громадськими організаціями. Які спільні проекти Вам вдалося реалізувати останнього часу?

З наших дій за останні тижні - реалізовано проєкт «Школа громадської активності» на Тернопільщині. У рамках цього проєкту відбувся триденний таборний семінар, де юнаки та дівчата отримали знання та навички, що дозволять підвищити ефективність

їхньої громадської роботи. Ми також активно підтримуємо молодих борців проти сталінізму у Запоріжжі. Активно співпрацюємо з МНК. Зокрема, до Дня пам'яті жертв Голодомору ми спільно реалізували проєкт «Ми повинні пам'ятати», в рамках якого десятки шкіл Тернопільської області отримали книгу «Жовтий князь», виключену зі шкільного курсу теперішнім міністром освіти. Ми підтримали проведення відбіркового туру фестивалю «Сурми звитяги» у Зборові. Крім того, ми спільно проводимо молодіжні вишкільні табори. Також допомагаємо історичною літературою бібліотекам Харківщини, Тернопільщини, Запоріжжя.

Розмовляла Катерина Аврамчук

Біографія

Валентин Наливайченко - найбільш відкритий в українській історії очільник Служби безпеки України, провів системну декагебізацію служби, успішно розслідував ряд резонансних справ. Наливайченко вважає, що головна зброя безпеки сьогодні - комп'ютер та інтелект. Він також заборонив вести справи проти журналістів і студентів.

Народився 8 червня 1966 року в Запоріжжі. Закінчив з відзнакою Київський національний університет імені Тараса Шевченка, за фахом - викладач та референт-перекладач з англійської мови. Вільно володіє англійською та фінською мовами.

Кар'єра. 1994-1997 - секретар Посольства України у Фінляндії, за сумісництвом у Данії та Норвегії. 1998 - в.о. завідувача відділу консульського забезпечення інтересів фізичних і юридичних осіб. 2000-2001 - радник, т.в.о. заступника начальника Консульського управління, 2001 - заступник начальника Консульського управління Департаменту консульської служби МЗС України. 2001-2003 - Генеральний консул Посольства України у США. 2003-2004 - директор Департаменту консульської служби МЗС України. 2004-2005 - заступник міністра закордонних справ України. 2005-2006 - Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Білорусь. 2006 - перший заступник голови СБУ - керівник Антитерористичного центру при СБУ. З 2006 до березня 2010 року - голова Служби безпеки України.

Одружений, виховує доньку.

Правозахисники доповідають про політичні переслідування

Голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан взяв участь у заслуховуванні доповіді щодо політичних переслідувань у 2011 році, представлення якої відбулося 21 листопада 2011 року Громадським комітетом захисту від політичних переслідувань, Українською Гельсінською спілкою з прав людини та Харківською правозахисною групою.

Члени Громадського комітету, серед яких відомі правозахисники Євген Захаров, Мирослав Маринович, Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, Володимир Яворський та ін. заявили та представили факти переслідування українською владою представників громадянського суспільства, що стає дедалі серйознішою загрозою демократії в країні.

За оцінкою авторів звіту, осіб, яких незаконно переслідують з політичних мотивів, стає дедалі більше. Це учасники протестних заходів, яких залякують в різний спосіб,

іноді навіть вдаючись до насильства - підприємиці, студенти, члени громадських організацій, партій і профспілок. Також жертвами переслідувань є журналісти і громадські активісти, з якими працівники МВС та СБУ проводили «профілактичні бесіди».

Співавтор звіту, голова «Центру Громадянських Свобод» Олександра Матвійчук зазначила, що за останні два роки яскраво вирізняються такі тенденції: придушення протестної активності молоді, посилення тиску на органи студентського самоврядування з боку Міносвіти і адміністрацій вищих шкіл. Також стали частішими переслідування за правозахисну діяльність й боротьба проти націонал-патріотичного руху.

Зокрема, Олександра Матвійчук повідомила, що під час проведення Молодіжним Націоналістичним Конгресом у серпні цього року молодіжного патріотичного табору «Відвага» ім. Івана Гавдики в Сумській області, делегати працівників міліції, яка складалася аж з 9 осіб, включаючи районне керівництво, без попереджень та без будь-яких на те підстав, переписали всіх учасників, перевірили їхні документи, знімали на відеокамеру, як хуліганів чи порушників, тим самим зупинивши роботу табору. Свої ж дії міліціонери мотивували тим, що серед молоді можуть бути злочинці.

«Це перший з 2004-го року випадок, коли міліція у такий спосіб здійснює тиск на молодь під час проведення масового моло-

діжного таборування» - відзначила правозахисниця. Окремої барви надає той факт, що маючи досвід своїх попередніх таборів за останні два роки, МНК добився від Мінсім'ямлодспорту офіційного листа на підтримку цього заходу. І на це були підстави, адже табір «Відвага» у 2008-2010 роках був складовою спільної програми цього профільного міністерства та МНК. Даний випадок став ще одним яскравим прикладом, коли влада формально декларує державну підтримку громадянських ініціатив, а правоохоронні органи влаштовують стеження за молодіжними активістами та брутально втручаються в діяльність громадських структур без законних підстав.

Варто згадати слова глибоко релігійної та інтелігентної людини, колишнього політв'язня Євгена Сверстюка: «Влада не відчуває опору з боку суспільства, оскільки псевдоінтелігенція вдається до безхарактерного загравання перед нинішнім режимом.... Лакейство інтелігента небезпечніше за хамство Могильова... Більше того, така псевдоінтелігенція, навіть у своєму середовищі, поборює прояви принципової позиції, аби не наражати себе на протидію існуючому режиму. Це пояснюється просто: кожна людина, що не має внутрішнього морального стержня - в принципі проти людей з твердим характером та сильною волею», - зазначив пан Євген.

Інформцентр МНК

ЗАКЛИКАЄМО ПЕРЕДПЛАТИТИ «ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ»!

Триває передплата на всеукраїнську тижневу газету «Шлях Перемоги», одне з найстарших і найповажніших українських видань державницького спрямування в Україні і світі.

«Шлях Перемоги» - це громадсько-політичний тижневик, офіційний друкований орган Організації Українських Націоналістів (бандерівців), перший номер якого вийшов у Мюнхені 28 лютого 1954р.

Зараз газета є одним з важливих захисних «форпостів» України в інформаційній війні з московським Кремлем та «п'ятою колоною».

Передплати «Шлях Перемоги» для себе і близьких - стань на захист українських інтересів в інформаційному просторі! Підтримай прес-фонд газети пожертвами, допоможи в її поширенні та популяризації.

Передплатний індекс 30504

Діяльність МНК. Коротко

Закарпаття

21.08.2011

У Тячівському районі було проведено патріотичну теренову гру імені Братів Василя та Михайла Неболи - мешканців Тересви, які воювали за Карпатську Україну та в рядах УПА.

Київ

05.06.2011

Активісти МНК, КУН, «Відсічі» та інших організацій захистили Свято-Миколаївський (Чернобильський) храм УПЦ Київського Патріархату в ході чергової спроби його захоплення групою невідомих до 20 осіб, які спробували увірватися до церкви, ламаючи замок до дверей. Ім на заваді став о. Віталій.

11-12.06.2011

У Карпатах пройшли щорічні змагання з екстремального туризму «Gorgany Race-2011».

«За понад десять років мого захоплення туризмом, це був найважчий маршрут по складності його проходження. Він нічим не поступався подібним маршрутам на Кавказі. На нас лилася вода, що при низькій температурі і сильному вітрі створювало відчуття зимового походу», - поділився враженнями голова КМО МНК Іван Кішка.

У результаті змагань команда «МНК - Київ» увійшла у 20-ку найсильніших команд з 79-ти учасників цьогорічних перегонів.

30.06.2011

Патріотична молодь Києва провела тематичний флеш-моб, синхронно читаючи Акт відновлення Української Держави у визначних місцях Києва: біля Золотих воріт, на Софійській площі, в парку ім. Т. Шевченка, біля Меморіалу жертвам Голодомору та на Майдані Незалежності.

20.10.2011

У Кіноклубі МНК відбувся показ документального фільму «16 днів. Революція на граніті», присвяченого подіям 21-річної давності. Тоді, 2 жовтня 1990 року розпочалося голодування студентів на площі Жовтневої революції (теперішньому Майдані Незалежності). Перед глядачами виступив перший голова МНК, учасник «Революції на граніті» Віктор Рог.

27.10.2011

КМО МНК, ЦНВ та Толока Інтелектуальних Комунікацій (ТІК) провели презентацію унікальних мемуарів Якова Гальчевського «Проти червоних окупантів», де розповідається про збройну боротьбу за незалежну Українську державу з Червоною армією, коли регулярні війська УНР вже залишили рідні землі.

03.11.2011

У Молодіжному кіноклубі МНК відбувся показ фільму «Загадка Норильського повстання». Захід присвячений вшануванню страйку політв'язнів Горлагу (Головного табору особливого режиму) у Норильську. Одночасно застрайкувало близько 20 тисяч в'язнів, серед яких майже 70 відсотків становили українці-воєнки УПА і члени ОУН, які очолили цей спалах волі...

24.11.2011

Відбулося засідання комісії Київради з питань культури, де розглядалося звернення київського осередку МНК з проханням ініціювати перейменування вулиць, що носять ім'я осіб, причетних до вчинення геноциду в Україні в 1932-1933 роках. Звернення було підтримано і справа направлена на розгляд профільної комісії.

«Ми готові взяти на себе організацію громадських слухань, оскільки вважаємо, що вулиці, які носять ім'я злочинців - ганебний факт для будь-якого міста, вияв неповаги до історії власного народу. А для керівників міста - ознака обмеженості і недолугості» - коментує ситуацію Голова КМО МНК Іван Кішка.

24.11.2011

У Молодіжному кіно клубі МНК показано фільм «Живі» - про події в Україні у 32-33 роках, який висвітлює свідчення людей, які пережили Голодомор та щоденникові записи британського журналіста Гарета Джонса. Він, попри заборону керівництва Радянського Союзу, зміг дібратися до сіл Харківщини і на власні очі побачив про «щасливе та замкнене» життя українців.

Про маловідомі факти з історії Голодомору розповів глядачам кандидат історичних наук, голова вченої ради ЦДВР Володимир В'ятрович.

25.11.2011

Проект «Київ без тютюнового диму» провів експертне обговорення проєкту нового рішення Київради «Про заходи щодо впорядкування тютюнокуріння». Участь у ньому взяли представники коаліції громадських організацій «За вільну від тютюнового диму Україну», до якої нещодавно приєднався МНК.

Діяльність МНК. Коротко

Київ

26.11.2011

Члени КМО МНК взяли участь у скорботних заходах присвячених Дню пам'яті жертв Голодомору. Учасники несли банери із написами: «Голодомор – геноцид 1932-1933 рр. Пам'ятаємо», «Тоді нас міг врятувати хліб, тепер нас врятує пам'ять». Тримали незапалені свічки із чорними стрічками, на яких були написані імена загиблих дітей.

Луганськ

23.11.2009

Луганський осередок МНК, ГІ «Оновлення країни» та ЛОО «Європейська Молодь України» висловили протест з приводу законодавчої ініціативи депутатів «Партії Регіонів», де зняті повністю (або урізані вдвічі) квоти на україномовний національний аудіовізуальний продукт

29.11.2011

Активісти ЛОО МНК взяли участь у заходах з нагоди вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 рр. У центральному парку Луганська патріотична громада міста відбула молебен та запалили свічки у пам'ять невинно убієнних.

Львів

01-12.07.2011

Відбувся волонтерський табір-експедиція «Линчар чести» в урочищі Золота поляна, де в 40-х роках ХХ століття знаходився один із найбільших вишкільних таборів УПА куренів «Сіроманці» та «Бурлаки». Організатори: ЛОО МНК та Інститут Громадського Лідерства», Львівська міська рада та Управління у справах сім'ї та молоді ЛОДА.

16.09-18.09.2011

Провідні члени Львівської обласної організації МНК взяли участь у міжрегіональному навчально-му семінарі помічників депутатів міських і районних рад, який проходив у місті Чернівці.

01.10.2011

У парку «Чотіві скелі» відбувся скелелазний семінар, організований ЛОО МНК. Молоді люди вивчали альпіністичне спорядження, техніку лазіння по скелях з метою популяризації здорового способу життя та бережливого ставлення до національних природних пам'яток.

05.10.2011

Відбулася чергова звітно-виборча конференція Львівської організації МНК. Конференція збирала найбільшу кількість делегатів за всю історію осередку. Неодноразово перемогла у премії ім. О.Богатирчука засвідчили стабільність у інформаційно-пропагандивній роботі. Зміцнилася також фінансова база ЛОО МНК.

09.10.2011

Львівський осередок МНК зайняв перше місце у краєзнавчій гри-змаганні «Хрещені вогнем», яка була приурочена до дня заснування УПА.

09-15.10.2011

У Львові відбувався патріотичний фестиваль «Покрова», присвячений пам'яті героїчної боротьби УПА. Організатори: «Борець», МНК, ОУМ «Спадщина». Програма фестивалю: табір-джамборі на Дністрі, повстанський квест, кіноклуб, національна молодіжна вечірка, мандрівка Карпатами та вуличні співи повстанських пісень.

10.10.2011

У Львові розпочався цикл навчально-освітніх заходів «Шкільна акція», який охопить близько 20 шкіл. Члени організації проводять відкриті уроки в десятих класах. Під час шкільної години учням показують фільм «Українські державники. Євген Коновалець», проводять вікторину з призами та знайомлять учнів з діяльністю МНК.

29.10.2011

Інститутом громадського лідерства було проведено «Весілля – фест». Даний захід спрямований на відродження і популяризацію серед молоді традицій українського гуцульського весілля. У дійстві взяли участь члени ЛОО МНК, які перемогли в танцювальному конкурсі.

01.11.2011

За традицією, розпочають ще ОУН, 1 листопада члени ЛОО МНК запалили свічки на могилах українських героїв. Серед відвіданих монументів були «Могила невідомому воїну УПА», «Січові стрільці», невинно убієнним жертвам Голодомору та політичним репресій, крутянцям, дивізійникам «Галичини», воїнам УГА, Роману Шухевичу, Михайлу Сороці, Катерині Зарицькій та ін.

До дня Листопадового Зриву, спільно з іншими молодіжними патріотичними організаціями, було проведено квест «Стрілецька зв'язка».

Моніторингова кампанія щодо дотримання законності працівниками міліції

З 7 по 21 листопада в усіх областях України пройшла громадянська моніторингова кампанія «Міліція під контролем» з дотримання прав людини працівниками міліції. Активісти громадських організацій та волонтери, серед яких і члени Молодіжного Націоналістичного Конгресу з Києва, Львова і Тернополя, які пройшли відповідне навчання і тренінги, стали учасниками цієї громадянської ініціативи. Кампанію координувала ВГО «Асоціація українських моніторів дотримання прав людини в діяльності правоохоронних органів» (Асоціація УМДПЛ).

Передусім моніторинг стосувався служб і підрозділів міліції, які за специфікою діяльності безпосередньо контактують з населенням: патрульної служби, служби дільничних інспекторів міліції, ДАІ та чергових частин.

«Ситуація із дотриманням прав людини правоохоронцями щороку погіршується. Про це говорять численні висновки експертів-правознавців, результати соціологічних досліджень та щоденні повідомлення в ЗМІ. Міліціанти часто самі є ініціаторами порушень закону – інколи від того, що й самі його знають погано. Але частіше міліціонери здійснюють правопорушення тому, що відчують безкарність та відсутність контролю з боку громадськості. У цьому і полягає мета нашої двотижневої моніторингової кампанії, – коментує керівник Інформцентру МНК Катерина Аврамчук. – Моніторинг передбачає отримання інформації про діяльність та надання правової оцінки діям

правоохоронців, зокрема - щодо дотримання ними вимог конституційних норм та посадових інструкцій МВС України».

Організатори закликали громадян повідомляти про протиправні дії чи бездіяльність працівників органів внутрішніх справ. Учасники моніторингу допомагали потерпілим у підготовці скарг, спостерігали за діями працівників міліції під час виконання обов'язків, аналізували матеріали ЗМІ та фіксували виявлені порушення за допомогою відео-, фотозйомки та аудіозапису, а також надавали виявленим фактам експертну та правову оцінку.

Для громадян відкрита «гаряча лінія» щодо випадків незаконного насильства з боку міліції: тел. (066) 665-33-88, (067) 840-75-40. Також організатори кампанії забезпечили можливість подати скаргу на дії працівників міліції, заповнивши спеціальну анкету в режимі он-лайн на сайті Асоціації УМДПЛ: www.umdpl.info, або відправивши електронного листа на адресу: monitoring.mvs@gmail.com

Враховуючи підвищений суспільний інтерес до проблем побудови взаємовідносин «громадськість-міліція», Асоціацією УМДПЛ було надіслано лист на адресу МВС України із зверненням підтримати ініціативу громадськості та допомогти у її ефективній реалізації.

Як відомо, нещодавно в Миргородському міськвідділі міліції Полтавської області в камері ізолятора тимчасового утримання помер затриманий. Раніше ЗМІ повідомляли, що правоохоронці застосовували гарячу праску для отримання свідчень від затриманого, у результаті чого той отримав опіки 1-2 ступенів.

Нагадаємо, у травні 2010 року в Шевченківському райуправлінні міліції Києва помер 20-річний студент Ігор Індило. Цей випадок викликав значний резонанс у суспільстві щодо діяльності органів МВС.

Катерина Аврамчук, Інформцентр МНК

Молодь пройшла столицю маршем, вимагаючи доступне житло

15 жовтня у Києві, молодіжні громадські організації провели «Марш безквартирної молоді», який був ініційований громадянською кампанією «Молодіжна варта».

Головні вимоги активістів - зменшення вартості іпотечних кредитів для молоді, збільшення фінансування будівництва, будівництва студентських та аспірантських гуртожитків, зміна умов кредитування житла для молодих родин. Усі ці вимоги мають на меті лише одне - покращити доступ молоді до житла.

Під час заходу декілька сотень учасників – молоді родини, студенти, активісти громадських організацій, сім'ї з «проблемними» кредитами на житло – пройшлися маршем від Київської міської державної адміністрації через Кабінет Міністрів України до Верховної Ради із закликами до влади виконувати свої обіцянки.

Біля кожної з будівель молоді люди залишили цеглину, перев'язану стрічкою з бантиком як свій внесок в будівництво житла для молоді та лопали кульки, що символізували невиконані депутатами обіцянки.

«Представники провладної Партії регіонів обіцяли нам доступні

кредити в розмірі 5-7%, соціальне житло, президент Віктор Янукович казав, що зробить все, аби житло коштувало 4000 грн. за квадратний метр. Але хіба щось було виконано з обіцяного?» – задається питанням один з організаторів акції, член національного комітету «Молодіжної варти» від Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Пархоменко.

«Щоб узяти кредит на житло в банку хоча б під 16-20% річних, молода людина має отримувати зарплату щонайменше 5 тис. грн. Це реально за нинішніх обставин? Ні! Як показує статистика, більшість молодих сімей не можуть дозволити собі таке задоволення», – додав Сергій Пархоменко.

Нагадаємо, Марш безквартирної молоді проводиться вже другий рік поспіль. У ньому традиційно беруть участь ФРІ, МНК, СІМ, «Молода Просвіта», Студентська спілка, «Студентський актив», Студентське братство «Дельта ксі», СПЕКА, «Дебатна Академія» та інші провідні молодіжні громадські організації України.

Інформцентр МНК

Студенти, виші і держава: профанація forever

продовження, початок на стор.1

Суспільство

А в суспільстві відсутнє спільне бачення: а що таке виш? У нашому совковому вимірі – це комплекс будівель і аудиторій, куди приходять вчитися студенти.

Таке бачення часто вигідне адміністрації вишів, бо ясно, куди мають витратитися кошти. Правильно. На ремонті і будівництві, закупівлю обладнання. Найкраще – на ремонті – відкати виші.

Подивіться спеціальні фонди бюджетів вишів (не плутати із загальними, де більшість видатків – зарплати, стипендії, енергоносії). На ремонті і закупівлю – максимум. На підготовку спеціалістів, конференції й обміни – мінімум.

Якщо ми не бачимо проблеми, це ще не значить, що вона відсутня... Наша спільна проблема в тому, що в суспільстві неправильно розставлені пріоритети. Що має бути найвищою цінністю для ректора? Начебто, студент. А насправді? Повторюся. Виш, як комплекс будівель і колектив викладачів. Бо колектив, власне, й обирає ректора.

Найуспішніший ректор той, хто вибив бюджетне замовлення і набрав платників: передусім іноземців і заочників. Хазяїн. Зберіг робочі місця. За такого віддадуть голоси.

Студенти

Повна відсутність профорієнтації і сільська батьківська традиція «вивчити дітей будь що» призвела до того, що студент у своїй більшості вибирає спеціальність ситуативно: або вступити на бюджет, або, якщо батьки заплачать, будь-куди.

Студенти йдуть у виш не за знаннями, а за дипломом. Диплом – це справка для суспільства – що не дурак, а не підтвердження класифікації спеціаліста. Від цього – студентське правило «трюх З»: завчив, здав, забув. Власне сумління спокійне.

Студенти підігрують батькам і «преподам» – роблять вигляд, що навчаються. Наявність знань не гарантуватиме робочого місця. Роботу отримають не найкращі, а за кого домовляться. Зовнішня мотивація вчитися – відсутня.

Діти приймають правила дорослих: говорити одне, а робити інше. Профанація стає стилем життя. Тому студенти (як і всі ми) з розумінням ставляться до брехні міністра, прем'єра, опозиції. А хіба на рівні деканату чи ректорату не так? То в чому справа?

Конформізм... Ось що в студентах системно виховує виш, суспільство і його традиції.

Виш, студенти і суспільство

І маємо те, що маємо. Хтось в Україні сумнівається, що заочна і вечірня форма освіти – це відсутність знань з боку заочників та абсолютна «кормушка» для викладачів?

Хіба хтось не знає, що виш не женеться за класними викладачами, а шукає лише статусу (кандидат, доктор) або/і лояльності? «Тишина должна быть в библиотеке!!!».

Хіба хтось не знає, що для частини еліт отримання наукового звання – це просто підтвердження соціального статусу?

Комусь не відомо, що у частини викладачів вже давно сталася професійна деформація? Викладач невмотивований навчати, передавати знання. Він вмотивований відбувати пайку. А за що «гарячитись»? За 2,5-3 тисячі доцентських гривень? На «шабашах» більше можна заробити. Хіба хтось сумнівається, що саме в цьому причина корупції?

Держава

У смішних європейців держава виступає регулятором. Бо там держава – це консенсус патріотично налаштованих еліт і експертів. А реформи – це зміна регуляторної політики.

А у нас? Держава регулює систему освіти якось дивно. З одного боку, всі погоджуються: не може бути в державі, де було у 1991 році 150 вишів, щоб стало 350, як зараз.

Не може бути у країні, де у виші вступило 350 тисяч студентів – ліцензійних місць на 650 тисяч. Треба зменшувати. Та у нас зменшують дивно. Через регулювання в ручному режимі. А не з суспільної необхідності.

Наприклад, держава визначає необхідність політологів (а хто пророкував за якими критеріями?) у 2016 році у 500 осіб (а ліцензованих місць - тисяча). Києво-Могилянка має ліцензію у 75 осіб. А їм (неоляльним) міністр цього року надає лише 25 бюджетних місць. Решту – добирайте платниками. І тут-таки дає якомусь Забурбелівському університету (заснованому на базі ПТУ) теж 25 місць. І решту бюджетних місць – таким же подібним.

Бо ректори вибили замовлення. Бо правильні партбілети люди носять, а не переймаються якістю знань студентів. І колектив вдячний, і Забурбелівка житиме.

А кого хвилює, що політологію викладає

колишній трудовик ПТУ? Він вже вчиться в аспірантурі, чого вам ще?

Якби важила у цій державі суспільна потреба, то було б так: держава виділила б не 500 місць у вишах, а стільки ж ваучерів на навчання (виборів абітурієнт ваучер – і вступай у той виш, який хочеш). І кожен студент за підсумками ЗНО обрав би виш до вподоби.

Думається, у Могилянці й інших престижних вишах усі місця б заповнили краші. А Забурбелівський виш відвалився б зовсім, не набрав студентів.

Люди б в Забурбелівці втратили роботу. Жаль? Дуже жаль. Але більше жаль майбутнього студентів, яких вчить трудовик. Ще жаль суспільство, яке начебто прагне мати фахівців, а не осіб з дипломами.

Але ж регулює не престижність і фаховість викладачів вишу. І навіть не бездушний норматив. Регулює міністр.

Студенти, виші і держава

Насправді, наче існує механізм участі у процесі підготовки студентів самих студентів. Називається - студентське самоврядування. Насправді ж, часто це теж профанація.

Самоврядування - це тоді, коли студенти самі врянуються. Насправді ж студент безправніший за будь-якого викладача-самодура і нижчий за реальним статусом від бабусі-вахтерки в гуртожитку.

Начебто функцією самоврядування має бути і захист прав студентства, і лобювання інтересів студентства на рівні вишу, і створення нових якісних традицій через втілення власних проєктів. Студентське самоврядування має бути партнером адміністрації в підготовці спеціаліста та вихованні особистості.

Насправді ж студентське самоврядування - це рука адміністрації вишу. Це в кращому випадку. У гіршому – їх просто ігнорують.

І вишу, і державі потрібен лише лояльний і безправний студент. Той, що терпить.

На жаль, це влаштовує і суспільство...

Віктор Бобиренко, начальник управління сім'ї та молоді Сумської ОДА в 2005-2010 роках

Пам'ять про останнього бійця Карпатської України

Михайло Петричко уособлює цілу епоху боротьби за українську державність, адже для українського народу Друга світова війна почалася 14 березня 1939 р. нападом Угорщини на Карпатську Україну.

Ще задовго до цих подій, батько п. Михайла у 1925 році заснував у Чинадієві товариство «Просвіта». Повернувшись із заробітків з Америки, він встановив контакти з майбутнім головою уряду Карпатської України о.Августиним Волошиним та генеральним писарем Карпатської Січі Іваном Рогачем, які часто влаштовували наради у будинку родини Петричків. Саме в цей період 14-літній юнак Михайло Петричко включився в національно-визвольну боротьбу під час формування Карпатської Січі.

Одразу після окупації угорською армією Карпатської України Михайло Петричко активно включається в діяльність ОУН на Закарпатті під керівництвом Михайла Габовди, координує діяльність Юнацтва ОУН у Мукачівській торговельній академії та вчительській семінарії. Сам пан Михайло нам розповідав про цей час: «Працювати у підпіллі було дуже небезпечно, але ти сам мав твердо вирішити: або йдеш, або не йдеш. Відповідь треба було давати перед своєю совістю».

Метою крайової організації ОУН було визволення Закарпаття з-під угорської окупації та возз'єднання його із майбутньою Українською Державою. Про це чітко свідчила Програма діяльності Крайової екікутиви ОУН на Закарпатті, витяг із якої подаємо (Цей та наступний документ — подано з дотриманням автентичного правопису. — Авт.):

«...1. Кожний закарпатський українець мусить бути переконаний, що Закарпаття має належати до України і всіма своїми працями мусить спідлати до найскорішого здійснення цього.

2. В першу чергу мусить поширювати в народі ідею злуки Закарпаття з Україною і поборювати мадярську продажницьку «угорську» пропаганду проти злуки і т. под.

3. Коли б ми на якийсь час мали залишитись при Мадярщині, то мадярська влада, якщо і узнає на Закарпатті український культурний рух, — то всіма силами буде підпирати т. зв. «русинізм». Кожний закарпатський українець від цієї хвилі мусить безкомпромислово поборювати всякі ворожі напрями.

... 6. Можливо, що Закарпаття буде рішати голосуванням (плебісцитом), куди хоче належати. Тому вже тепер віщлюйте в народі ідею Соборності Українських Земель.»

(Газета «Чин», серпень 1941 р.).

Для боротьби не відкидалися і збройні методи, організація повстання проти окупантів. Для цього інтенсивно заготовлювали зброю, проводили навчання. Планувалося створення партизанських загонів.

Серед напрямів діяльності була і легальна пропаганда. Зокрема вона вбачалась у спробах видавати літературу українською мовою легально, про що було написано в одній із попередніх публікацій у «Слові Просвіти».

З квітня 1941 р. розпочалися арешти. Ті, хто залишився на волі, ще понад рік продовжували боротьбу. Загальне число заарештованих за участь в оунівському підпіллі до липня 1942 р. сягнуло 126 осіб. В'язнів надзвичайно жорстоко катували.

18-річним юнаком Михайло Петричко потрапив до мадярського концтабору «Ковнер-Каштель» у Мукачеві. Однак, перебуваючи в камері, не лише не занепадав духом, але й намагався підтримувати своїх побратимів: «Надихала, найперше, віра у те, що ця справа справедлива, що за українську ідею до мене вже вмирили тисячі, а може й мільйони».

17-24 липня 1942 р. у «Ковнер-Каштелі» відбулися три закриті судові процеси. Більшість підпілників була засуджена на різні строки ув'язнення — від кількох місяців до 12 років. Серед учасників процесу був студент Іван Маргітич, який пізніше став єпископом і відомим богословом.

Через певний час, на клопотання єпископа Мукачівської греко-католицької єпархії Олександра Стойки та хорватського маршала Славки Кватерника, майже всі, окрім керівників, були амністовані.

Після звільнення частина «ковнерівців» відновила зв'язки з ОУН-УПА. Цікаво, що коли Червона Армія наблизилася до Карпат, до керівництва ОУН на Закарпатті звернулися представники угорської армії з пропозицією: «Мадярська армія згідна дати УПА зброю, тільки б УПА не вчиняла збройного опору та диверсій проти угорської відсту-

паючої армії та пропустила її».

Для проведення переговорів угорським військовим літаком до Будапешта вилетіла українська делегація, яку очолював заступник Крайового провідника ОУН на Закарпатті Дмитро Бандусяк. У грудні 1943р. відбулися переговори, за якими між УПА та Угорщиною було укладено угоду про нейтралітет.

Ще до приєднання Закарпаття до Радянського Союзу, діяльність ОУН у краї серйозно активізувалася. Цього разу ставилося завдання боротьби із радянськими окупантами. На Закарпатті почали активно діяти загони «СМЕРШУ». А у червні 1945 р. органи держбезпеки СРСР розпочали активну фазу знищення ОУНівського підпілля.

У липні того самого року були проведені арешти. За приналежність до ОУН (б) Михайло Петричко був засуджений на смертний вирок. Згодом вирок йому замінили на 25 років таборів. Десять з них він відсидів у концтаборі в Казахстані. «Я ще сьогодні собі не можу пробачити, скільки я завдав родичам горя. Коли мама з татом дізнаються, що сина засуджено до розстрілу - що може бути гірше? Після угорських подій мої старші брати і сестри мусили емігрувати за кордон, тому я залишався один поруч з батьками. І цю єдину дитину у них забирають на смерть. Таке важко переживається... Щодо мене, то я спочатку не усвідомлював того присуду. Важко повністю зрозуміти в 20 років, що ти мусиш померти. Але в мене був якийсь упертий оптимізм. Я сподівався, що все це має скінчитися добре», - згадує про той період пан Михайло.

Д. Бандусяк загинув у бою з енкаведистами на Міжгірщині. А. Цуга - Крайовий Провідник - під час перестрілки на явочній квартирі, був смертельно поранений. Інших учасників підпілля - 12 - чоловік було засуджено до різних термінів ув'язнення, а М.Габовду - до розстрілу.

Поміж «ковнерівців», окрім Михайла Петричка, було чимало відомих у майбутньому особистостей. Це, зокрема, єпископ Мукачівської греко-католицької єпархії Іван Маргітич, професор університету ім. Лойоли (США), академік НАНУ Василь Маркуш (Маркуш), професор УЖНУ Василь Худанич, професор Андрій Пушкаш (Росія), видатний лексикограф Микола Грицак, священник, історик і письменник Степан Пап (Словаччина) та ін.

Відбуваючи ув'язнення у казахстанському «КарЛазі», Михайло Петричко значну частину свого вільного часу використовував для вивчення іноземних мов та інших дисциплін. Так пан Михайло проходив свої «тюремні університети», що значно йому допомогло отримати вищу освіту вже після звільнення. У таборі Петричко налагоджує зв'язок із Зеновієм Красівським — останнім Тереновим Провідником ОУН у підсоветській Україні. Разом з ним у 60-х роках включається в антирадянську підпільну діяльність «Українського Національного Фронту», розповсюджує нелегальний журнал «Воля і Батьківщина».

Перебуваючи під пильним наглядом радянських спецслужб, простий інженер Михайло Петричко ніколи не залишався осторонь проблем культурного життя громади. Вже в часи незалежної України він стає активним членом «Просвіти», відроджує Українську греко-католицьку церкву на Закарпатті, проводить зустрічі колишніх в'язнів тюрми «Ковнер-каштель», активно зустрічається з учнями шкіл та студентами вишів. Ще у свої 86 років він додатково вирішив вивчити французьку мову та почав займатися йогою. Щоб засвідчити свою повагу

до пана Михайла приїжджав легендарний сотенний УПА Мирослав Симчич-«Кривоніс» та Стефко Бандера (онук Провідника ОУН).

Ми вдячні долі, що могли за життя спілкуватися та вчитися життєвій мудрості і мужності від цієї видатної людини - Михайла Петричка. Ще за кілька місяців до його смерті він вражав нас своєю енергійністю і життєстверджуючим оптимізмом. Коли ми його питали: «Як Ви пережили таку важку і складну долю? Зберегли у собі стільки віри і завзяття?», - він відповідав: «Коли людина вірить в Бога і праведність свого життєвого шляху, головне - не здаватися, а Господь із силами допоможе...».

Коли згадуєш про пана Михайла в минулому, не може не здригнутися власне сумління, утвердитися національна гідність і пам'ять... Нехай кожен із нас знайде можливість сповнити свій обов'язок перед Батьківщиною, як це робив протягом свого життя Михайло Петричко.

**Ярослав Іляш, Почесний член МНК
Сергій Кузан, Голова МНК**

20 липня 2011 року у Чинадієві поблизу Мукачеве (Закарпатська область) помер 87-літній ветеран національно-визвольних змагань, учасник Карпатської Січі, довголітній член ОУН Михайло Петричко.

Незадовго до смерті, Молодіжний Націоналістичний Конгрес ініціював збір коштів для допомоги на його лікування, до якого долучилися більше сотні осіб з України та закордону, громадські організації та осередки політичних партій, за що МНК вдячний всім небайдужим.

У 2005 році Розпорядженням Президента України призначено довічні державні іменні стипендії громадянам України, які зазнали переслідувань за правозахисну діяльність. Серед них Петричко Михайло Петрович, 1924 року народження, політичний в'язень 1945-1955 років, реабілітований в 1992 році.

Однак за нинішньої влади годі сподіватися на гідне вшанування цієї видатної особистості. Тому цю функцію держави сьогодні змушена взяти на себе громадськість. Зважаючи на видатний життєвий шлях пана Михайла, його довголітню боротьбу в лавах Карпатської Січі, Організації Українських Націоналістів, в угорських та радянських таборах, окупованій підсоветській Україні, Центральним Проводом Молодіжного Націоналістичного Конгресу було прийняте рішення про спорудження пам'ятного знаку Михайлові Петричку.

Ескіз проекту пам'ятника Михайлу Петричку

На виготовлення цього пам'ятника необхідно близько 26 000 гривень. На сьогодні вже зібрано 9 000 грн., ескіз пам'ятника та його встановлення погоджено з родиною пана Михайла.

Тому звертаємось до всіх, кому небайдужим є збереження пам'яті про останнього карпатського січовика, допомогти зібрати решту коштів.

Реквізити для переказу коштів по Україні:

«Приватбанк», картка № 4405 8858 11625752, на ім'я Кузан Сергій Васильович.

Реквізити для переказів в іноземній валюті

Beneficiary: Sergii Kuzan
Account#: 2620 1 501460735
Beneficiary's bank: OTP Bank
43 Zhylyanska Str., Kyiv, 01033
SWIFT code: OTPVUAUK

Платник повинен задалегідь поінформувати про переведення коштів за тел. (096) 188 37 93 (sms - повідомлення) та на ел. скриньку: mnk@mnk.org.ua

Детальна інформація про перебіг акції на: <http://facebook.com/mnk.org.ua>

Центральний Провід МНК

Діяльність МНК. Коротко**Львів****09.11.2011**

У приміщенні львівського осередку МНК відбувся літературний вечір, присвячений дню української мови. Вечір об'єднав шанувальників рідного слова, які прослухали лекцію про розвиток української мови та літератури, читали власні вірші та поезію класиків і сучасних поетів.

25-27.11.2011

ЛОО МНК разом з ГО «Борець» провели «Голодну конференцію». Специфікою заходу було 3-добове голодування та низка спеціалізованих лекцій та занять.

Члени організації вшанували загиблих у часи Голодомору та вишколювали в молоді силу волі, витривалість, віру в себе. Кожен з учасників підготував доповідь на одну із тем: «Голодомор як геноцид українського народу», «Боротьба ОУН проти Голодомору. Актентат на російського консула у 1933р.», «Український червоний хрест - медична служба УПА», «Піст. Як це робити», «Вживання в природі» та інші.

27.11.2011

Члени патріотичних організацій Львова (Спадщина, МКУН, МНК) організували і провели акцію вшанування пам'яті 28 членів ОУН загиблих від рук Гестапо. Захід пройшов на Картумовій горі (Янівське кладовище) і включав в себе впрядкування території, покладання квітів, запалення свічок, панахиду та спільну молитву.

29.11.2011

У загальноосвітній середній школі №21 розпочалася робота над побудовою макету справжньої повстанської кривки. За виготовлення цієї споруди взяли члени Львівської організації МНК разом з учнями та вчителями школи.

Зустрівшись із одним з випускників нашої школи, членом МНК Зіновієм Станішевським, ця мрія викристалізувалася в ідею музею-кривки. Ми дуже вдячні хлопцям за допомогу», - сказала директор СШ №21 Звезинська Валентина Георгівна.

Полтава**30.06.11**

З ініціативи полтавських осередків МНК та ГО «Українська справа» на центральній площі та у найбільшому гіпермаркеті міста було проведено два флеш-моби, приурочені до 70-ліття Акту відновлення Української Держави.

16.07.2011

Відбулася традиційна акція по підняттю національних прапорів на найвищій точці Лівобережної України, на горі Пивиха. На цій горі знаходиться хрест, встановлений на честь усіх померлих козаків. Члени Полтавського осередку МНК розгорнули прапори і вшанували хвилиною мовчання тих, хто боровся за вільну Україну.

24.08.2011

У Полтаві на Соборному майдані опозиційні сили - «Свобода», «Батьківщина», «Фронт Змін», «За Україну», «ПОРА», «Удар» та «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» підписали заяву про створення Комітету опору диктатурі (КОД).

02.09.2011

Відбулася звітно-виборча конференція Полтавської обласної організації МНК. Голову Секретаріату Олександра Різника, у зв'язку з обранням до Ради Честі МНК, замінив на цій посаді Олександр Бігуненко, керувати організацією повторно обрано Дмитра Жмайла.

04.09.2011

Полтавський обласний осередок МНК освятив свій організаційний прапор. Освятити знамено о. Юрій (УГКЦ), який на Службі Божій наголосив: «Зараз небагато людей, в яких є віра і в серцях яких живе ідея. Але не зважаючи ні на що, потрібно нести істину людям... Нехай береже Бог всіх, хто стоїть під цим прапором».

14.10.2011

До 69 річниці створення УПА з ініціативи осередків МНК та ГО «Українська справа» полтавці мали змогу переглянути фільм Олеса Янчука «Залізна сотня», а наступного дня - стрічку про Романа Шухевича «Нескорений» та чеський документальний фільм «Бандерівці».

Також на Театральній площі Полтави була представлена фотовиставка з інформацією про діяльність ОУН та УПА.

26.11.2011

Члени МНК взяли участь в акціях вшанування жертв Голодомору 1932-33 рр. у Полтаві та Лубнах. Громадсько-політичними організаціями було проведено низку заходів, панахид, відвідин меморіалів та жалобних церемоній.

Діяльність МНК. Коротко

Суми

14.10.2011

У день Українського Козацтва та річниці створення УПА патріотична молодь м. Суми традиційно провела смолоскипну ходу до пам'ятної дошки Семену Сапуну – керівнику Сумської ОУН часи німецької окупації. Захід завершився зачитуванням присяги вояків УПА та виконанням державного гімну, після чого всі мали можливість переглянути фільм про УПА «Вишневі ночі».

Тернопіль

25.06.2011

Відбувся відкритий турнір Тернополя з пейнтболу «Кубок Шухевича – 2011». Організатори ТОО «МНК» та пейнтбольний клуб «Легионер». У турнірі взяли участь 13 команд. Третє місце посіла команда, очолювана мером Тернополя С. Надалом.

27.06.2011

До Дня молоді відбулося нагородження та відзначення грамотами кращих молодих активістів області. Потрапили до цього списку і члени МНК. Так, грамотами обласної державної адміністрації були нагороджені Оксана Косенко та Ірина Токар. Голова Тернопільського осередку Віталій Вовк нагороджений Почесною грамотою Держмолодьспорту.

02-06.07.2011

Поблизу села Мильно Зборівського району пройшов молодіжний вишкільний табір «Лисоня» ім.Омеляна Польового». Організатором табору виступила Тернопільська організація МНК. Таборовики прослухали лекції про лідерів ОУН і Омеляна Польового, який командував Военною округою УПА «Лисоня».

Велику увагу організатори звернули й на виховання в молоді лідерських якостей - учасники табору пройшли курс психологічних тренінгів.

ТОО МНК висловлює подяку В.Наливайченку, М. Ратушняку, Тернопільській міській раді та Управлінню у справах сім'ї та молоді Тернопільської ОДА.

17.09.2011

Вшановуючи 45-ту річницю від дня народження Івана Гавдици – «хрещеного батька МНК», Тернопільська Українська гімназія ім. І.Франка спільно з МНК провели табір-мандрівку «Стежками УПА». Програма включала відвідини рідного села Івана Гавдици та школи, де зараз знаходиться музей. Не забули і про його пам'ятник, де кожен про себе промовив молитву.

13.10.2011

У Тернополі відбулась акція «Перепиши історію сам!», організована Тернопільським осередком МНК. Її учасники висловили свою позицію щодо неприпустимості перекручування та фальсифікації історичних фактів, чим займається діючий міністр освіти та науки України Дмитро Табачник.

Дана акція вже набула всеукраїнського характеру, відбувшись спочатку у Львові, Полтаві, а тепер і в Тернополі. У різних формах вона планується в інших містах України.

11-13.11.2011

У Тернополі відбувся регіональний семінар-форум молоді «Школа Українського Лідера». Організатором заходу стала Тернопільська організація МНК за сприяння Управління у справах сім'ї, молоді та спорту Тернопільської ОДА.

«Такі - заходи на сьогодні мають велике значення для молодіжної політики, адже вони напрацьовують рішення, які втілюватимуться в усіх сферах життя молоді та розвиватимуть громадські і громадянські ініціативи, а отже формуватимуть подальший розвиток України», - зазначив голова ТОО МНК Віталій Вовк.

У заході взяли участь понад п'ятдесят молодих людей з Тернополя, Львова, Чернівців, Києва, Одеси, Острога та Івано-Франківської області.

22.11.2011

Початок акції «Ми повинні пам'ятати!!!», яку спільно з «Оновленням країни» ініціювали громадські організації краю – МНК та «Українська справа». Метою стало безкоштовне розповсюдження по бібліотеках Тернопільщини майже сотні примірників «Жовтого князя» - книги, присвяченої трагічним подіям Голодомору.

Харків

23.09.2011

На площі Свободи відбулася акція з підтримки харківських телеканалів "АТВ/К", "Фора" и "АТН", нещодавно позбавлених владою можливості виходу в ефір. Акція організована активістами громадських організацій, у т.ч. Харківського осередку МНК. Учасники висловили протест проти місцевої влади, яка посягає на права людини та свободу слова.

МНК підбиває підсумки літнього таборового сезону

продовження, початок на стор. 2

Дівоча мандрівка «Русь Коса» в Криму

На початку вересня відбувся черговий вишкільний табір для дівчат «Русь Коса», цього року присвячений видатній політичній та громадській діячці, розвідниці ОУН, зв'язової Романа Шухевича - Катерині Зарицькій.

Цей табір для дівчат, які прагнуть перевірити свої сили та витривалість, здобути нові знання. За час свого існування «Русь Коса» проводилася в різних регіонах, і цього року місцем проведення обрали мальовничі краї південної України, неподалік Сімферополя. Саме сюди прибули учасниці з Києва, Харкова, Тернополя та Львова. Метою проведення табору є вишкіл дівочого членства організації, який включає в себе як теоретичну, так і практичну частину, а також можливість поспілкуватися з дівчатами з українських патріотичних організацій Криму. Окрім багатокілометрового вимаршу кримськими горами та узбережжям Чорного моря, МНКівські дівчата споживали особливе меню: «Компот з ожини та яблук, виноград, сливки і на десерт - зелені персики. Саме те, що треба дівчатам: корисно і некалорійно», - жартували при ватрі учасниці.

Система відзнак МНК, за підсумками кількох років роботи в організації, передбачає окремий статус «Русь Коса» для дівчат. «Русь Коса» - це не просто відзнака за вишкільні заходи, а і вміння злагоджено і ефективно працювати в команді, відчувати свою важливість в загальній справі.

«Я їхала на табір, щоб перевірити себе та свої сили, а прийшла з чітким розумінням, що це не найголовніше. Важливо те, що відкладається в свідомості. На «Русь Коса» завжди приділяють особливу увагу жінкам в українській історії. І не даремно. Нам є ким пишатися, і нам є на кого рівнятися!», - прокоментувала учасниця цього річного табору Вероніка Зварич.

Молодіжний табір «Повстанська Ватра» на Івано-Франківщині

У жовтні цього року всеукраїнський табір-джамборі «Повстанська Ватра» перемістився на берег річки Дністер, в околицях села Уніж, що на Прикарпатті. Оскільки цей традиційний захід такого формату проводиться вже дев'ятий рік поспіль і має позитивні відгуки серед українсько-го студентства та молодіжних лідерів, МНК отримав підтримку Держмолодьспорту України на спільну реалізацію цієї профільної програми.

Втілення «Дністрової Повстанської ватри – 2011. УНІЖ» було покликане не лише необхідністю формування в активістів молодіжних ГО позитивного ставлення до здорового способу життя, екологічної свідомості, фізичного та інтелектуального самовдосконалення, але й практичних вмінь їх в більшості регіонів України.

Треба сказати, що поставлені завдання були виконані, адже, таборовики мали можливість взяти участь у відповідних лекціях, тренінгах та семінарах, спрямованих не лише на закріплення знань, але й на те, щоб утвердити в молоді саме ті якості, які в подальшому дозволять поширювати їх у своєму середовищі.

Спільна дія в гурті друзів під час волонтерської праці дала відчуття не лише згуртованості, але й значущості власного внеску в розбудову табору. Це є одним з базових таборових принципів МНК, адже найбільше цінується те, що зроблено своїми руками. Туристичні змагання та багаторівнева смуга перешкод розроблені таким чином, щоб перемога була неможливою без взаємодії та взаємодопомоги учасників. Виробити власну тактику боротьби, реалізувати стрімкі атаки та здобувати блискавичні перемоги під час захоплюючих командних ігор в пейнтбол та регбі.

Доступність і різноманітність проведених теоретичних занять, а також живе спілкування з відомими особистостями, професіоналами своєї справи, не лише дало методичну базу для майбутніх громадських активістів, але й вселило впевненість в реальності розв'язання власними силами проблем, що хвилюють молодь.

Майстер-клас з проведення адвокасі-кампаній від Олександри Матвійчук – представниці Центру Громадянських Свобод, ґрунтовний аналіз перспектив входження молоді у «велику» державну політику від народного депутата України Андрія Парубія – це лише маленька частина того, що мали змогу почути учасники «Повстанської Ватри».

Почесним спеціальним гостем табору став ветеран національно-визвольних змагань, сотен-

ний УПА Мирослав Симчич (Кривоніс), який поділився з молодим поколінням своїм досвідом і передав йому частку своєї наснаги.

«Ми воювали за Україну в лісах, окопах і концтаборах. Це було складно. Але набагато складніше вам, молодим, будувати цю країну... Більшості з тих, з ким я боровся в той час, вже немає в живих. Тому я бачу своїм обов'язком їздити на ваші табори, спілкуватися з молоддю, поки маю здоров'я», - наголосив ветеран.

Неперевершене враження залишив про себе лідер відомого рокабілі-гурту «От Вінга!» Юрко Журавель, який окрім спілкування з учасниками та спільного виконання пісень під час вечірньої ватри, активно долучався до таборової праці.

«Яке б завдання нам не дали до виконання - я завжди знаю, що біля мене є плече справжнього друга. Саме такими людьми стають після таборів МНК. І «Повстанська Ватра» цьому не виключення», - зазначає один з учасників табору Руслан Кот з Рівненщини.

На завершення, хочеться подякувати нашим друзям і партнерам, а саме Ліві Українців Канади (ЛУК), Злученому Україно-Американському Допомоговому Комітету (ЗУАДК), «Українській Партії» та особисто заступнику голови Олегу Канівцю, громадській ініціативі «Оновлення Країни» та особисто Валентині Наливайченку, усім небайдужим громадянам, які долучились до успішного проведення таборового сезону МНК.

*Василина Краплих,
Інформцентр МНК*

Великі пейнтбольні маневри «С.Т.А.Л.К.Е.Р»

Наприкінці вересня 2011 року відбулася найбільша пейнтбольна «війна» у Східній Європі «С.Т.А.Л.К.Е.Р». Це щорічний фестиваль і свято пейнтболу, який проходить поблизу м. Харків та збирає учасників з усієї України та ближнього зарубіжжя (Росія, Молдова, Латвія, Білорусь). Гра побудована за сценарієм відомої комп'ютерної гри «С.Т.А.Л.К.Е.Р» - «Найманці зони», де зійшлися інтереси трьох ворогуючих кланів «Долгу», «Свободи» і «Бандитів», загалом близько 900 бійців.

Участь у щорічних пейнтбольних змаганнях взяла і збірна команда Молодіжного Націоналістичного Конгресу (Полтава+Харків) – «ВІДВАГА». На обмеженому терені колишньої ракетної військової частини та стрілецького полігону молоді націоналісти мали можливість відточити

навички вуличного бою, перевірити злагоженість команди, відчути себе учасником бойових дій, загартувати в собі риси волі, витримки і характеру. Гра проходила на великій території із застосуванням автомобілів, різного виду пейнтбольної зброї серед

неприступних укріпрайонів, напівзруйнованих казарм, бункерів, танкових боксів і корпусів стратегічних ракет «Сатана».

Даний захід виявився найбільш масштабним пейнтбольним змаганням за всю його історію. Організатори – Департамент у справах сім'ї, молоді та спорту Харківської міської ради, пейнтбольний клуб «Бомба» та інші - переконані, що цей військово-ігровий форум сприятиме формуванню активної громадянської позиції, гармонійному фізичному та емоційному розвитку особистості, популяризує серед молоді строкову військово службу.

Команда «ВІДВАГА» дякує Олексію Реві з Харкова за допомогу в участі у цій вражаючій пейнтбольній грі.

*Дмитро Жмайло,
Полтавський осередок МНК*

У Козовій учнівська молодь влаштувала «Листопадовий зрив»

У вівторок 1 листопада 2011 року молоді хлопці та дівчата із різних районів Тернопільської області на один вечір змогли відчути себе учасниками важливого в історії України повстання. Так, долаючи перешкоди та виконуючи завдання квестової гри, у м. Козова відзначили події 1 листопада 1918 року. Тоді у Львові українські військові за допомогою молоді, зокрема тогочасних молодіжних організацій, та цивільного населення здійснили національне повстання, у результаті якого влада на більшій частині території Галичини перейшла до українців. Дана подія отримала назву «Листопадовий зрив».

Організатори квестової гри у Козовій - Тернопільська обласна організація

«Молодіжний Націоналістичний Конгрес» та Громадська Ініціатива «Оновлення Країни» за сприяння Валентина Наливайченка. За словами організаторів, оскільки безпосереднє відношення до подій 1 листопада 1918 року у Львові мали тодішні молодіжні організації, тернопільський осередок МНК традиційно відзначає цю значущу для України подію.

Традиційно квест складався з логічних загадок, головоломок і мав свій мотив, так звану легенду гри, на основі якої й були побудовані її завдання.

Легенда квесту «Листопадовий зрив»: учасники із засекречених джерел отримують повідомлення про організацію повстання. Їхнім завданням стає підготувати провіант, зброю, налагодити контакт із зв'язковими та, найголовніше - не потрапити до рук таємної поліції, яка дізнавшись про планування повстання намагатиметься цьому завадити. Аби учасники ще більше «загорілися» легендою квесту, кожен з них отримав наплічну пов'язку, що символізувала його життя у грі. А роль таємної поліції, переслідування якої, за словами учасників, додавала неабиякого азарту та адреналіну під час квесту, виконали деякі його організатори.

Загалом у заході взяли участь близько 30 старшокласників зі Зборівського, Бережанського та Козівського районів Тернопільської області. Окрім хлопців до квесту приєдналися і дівчата, які створили власну команду.

«Квест мені справді сподобався, адже у ньому взяли участь багато моїх однолітків і навіть дівчата, - ділиться враженнями учасник квесту Андрій, 17 років. - Завдання гри, на мою думку, були досить цікавими й оригінальними. Особливо запам'яталася головоломка із тризубом. Завдання полягало в тому, щоб із сірників скласти те, про що йдеться у четвертій точці Декалогу українського націоналіста, тобто тризуб. Проте деякі команди не змогли викласти лише цей символ, а майстрували із сірників ціле речення, що забрало в них багато часу та наскільки суперників».

Переможцем гри стала одна із команд Зборівського району. Кожен учасник отримав тематичний подарунок від організаторів, зокрема, книгу «Українські січові стрільці» авторства Святослава Липовецького.

«Подібні акції ми плануємо проводити систематично у різних районах області, адже це вдалий спосіб зацікавити молодь історією України, залучити її до активності у громадському житті району чи міста. Метою даного заходу є патріотичне виховання молоді, пропагування здорового способу життя... Сподіваюся на виховний результат цього заходу, який надихне молодих українських патріотів на нові починання в усіх їхніх добрих справах», - зазначив голова ТОО МНК Віталій Вовк.

Прес-служба ТОО МНК

Ірландська Республіканська Армія: В БОРОТБІ ЗА СВОБОДУ

продовження, початок на стор.1

Уже у вересні 1919р. відділи ІРА розпочинають напади на казарми англійських військ та поліційні управи. До весни 1920р. ІРА вибила королівські війська практично з усіх населених пунктів Ірландії. Цього ж року чисельність армії зростає до 100 тисяч чоловік.

...Війна продовжується та йде зі змінним успіхом. Руїни та численні жертви спонукають-таки частину керівництва «Шинн Фейн» (Кострейв, Коллінз) піти на компроміс з англійцями. 6 грудня 1921р. Гріффітс та Коллінз від Ірландії та Ллойд Джордж, Чемберлен та Черчилль від Англії, підписали в Лондоні «Статті угоди між Англією та Ірландією»... Саме підписання цього договору і спричинило розкол у «Шинн Фейн» та ІРА.

Через два місяці після цих подій загони ІРА почали активні військові дії. Цим вони розпочинають громадянську війну, цим вони ставлять себе поза законом. Тепер проти них усі - і «свої», і юніоністи, й англійці. Тоді Катал Сулдінг (один з керівників ІРА) скаже: «...Ми боролися за незалежність Ірландії, не маючи для цього якогось плану, ми плануємо лише саму боротьбу, ми ніколи не могли сподіватися на успіх, тому, що ми ніколи не планували досягнення успіху».

У печці цієї війни колишні соратники опиняються по різні боки барикад. Так, де Валера виступає за продовження боротьби і очолює війська республіканців, у той же час його колишній товариш ще по дублінському повстанню 1916р. Коллінз гине від куль ІРА. Вони не пробачили йому поступливості при підписанні договору з англійцями.

Сили були нерівними. Де Валера (який, до речі, служив в ІРА звичайним майором) як президент та голова уряду незалежної Ірландії віддає наказ про перехід ІРА у підпілля.

У свою чергу юніоністи, відчуваючи смак перемоги, переходять до відвертого розгулу. Так, у період з 21 червня 1921 року по 18 червня 1922 року вони вбили 428 ірландців-католиків, 1766 чоловік важко поранили, близько 9 тисяч чоловік втратили роботу, близько 24 тисяч - втратили свої домівки в результаті погромів. На розгул юніоністів ІРА відповідає вбивством прем'єр-міністра Британії О'Хітінса...

На початку 50-х років ІРА знову заявила про себе, розпочавши бойові дії на кордоні з Ольстером. У ті роки було проведено понад 600 бойових акцій. У грудні 1956р. уряд Ольстера увів закон про систему інтернування - ув'язнення без суду та слідства. Наприкінці 50-х років керівництво ІРА бере участь у створенні Асоціації захисту громадянських прав у Північній Ірландії.

Порушення цих прав в Ольстері набрало такого розмаху, що навіть європейська «спільнота» звернула на них увагу, розпочавши розслідування комісії Європейського суду. Це вже пізніше (18 січня 1978р.) Європейський суд визнає, що Великобританія повністю винна в порушенні ст.3 Європейської конвенції про права людини й несе відповідальність за жорстоке і таке, що принижує гідність людини, поводження з ув'язненими в Північній Ірландії...

Перебуваючи в таких несприятливих умовах, знаходячись під постійним тиском, відчуваючи небезпеку для свого життя на кожному кроці, звичайно ж не всі змогли витримати напругу і темпи боротьби. У 1970р. ІРА розколюється на два табори: т.зв. «офіційна» ІРА, яка припинила збройну боротьбу та перейшла до роз'яснювальної роботи в масах, та «тимчасова» ІРА (PROVOS), що залишилася вірною своїм ідеям та тактиці ведення збройної боротьби проти поневолювачів.

...У ті часи Шинн Кеенан (з «тимчасової» ІРА) заявив: «Застосовувати зброю та бомби - це не якась національна розвага, це методи, до яких ми змушені були вдатися, коли англійці оголосили війну...». Війна на тотальне знищення з боку одних, війна, як єдиний засіб захисту - з боку інших. Англійці і тоді, і зараз «замилують очі» всьому світу тим, що вони інтримують там великий армійський та поліційний корпус начебто лише для «збереження спокою та миру на вулицях міст Північної Ірландії»... Проводиться підла кампанія на створення в свідомості громадськості світу викривленого образу - «ірландських терористів-головорізів, кровожерливих маніяків». Хоча, як раніше, так і зараз цим хлопцям все одно, як там їх хтось називає, вони продовжують захищати свої родини, своє право на свободу, свою Батьківщину. Єдине, що вони роблять - це адекватно відповідають на терор та беззаконня.

...Сьогодні це ім'я стало символом в Ірландії. Символом віри, жертвості, незламності і героїзму. Роберт (Боббі) Сендс загинув під час голодного страйку політв'язнів ольстерської тюрми Мейз - героїчної епопеї, що тривала довгих 216 днів і ночей. Тюрмне пекло під назвою «БІЧ - БЛОК» («H-BLOCK») стало останнім бастионом на полі бою для десяти нескорених ірландців.

Вони були тими, хто спромігся місце ув'язнення перетворити на фортецю духу, хто не склав рук і не втратив віру. Протестуючи проти порушення прав людини, проти окупа-

ції Батьківщини англійцями й етноциду, вони оголосили безстрокове голодування, домовившись, що коли хтось з голодуючих помре, його місце займе політв'язень-однодумець.

Депутат Боббі Сендс був першим. Він віддав юне життя за СВОБОДУ І ГДНІСТЬ народу. ЦЕ СТАЛОСЯ 5 ТРАВНЯ 1981 РОКУ.

Цинічна підлога з англійської «демократичної» преси обзивала юнака божжевільним фанатиком, але світ жахнувся, коли з фортеці Мейз повезли труну за труною...

Запам'ятайте ці імена: БОББІ СЕНДС, ФРЕНСІС Х'ЮЗ, РАЙМОНД МАККРІЧ, ПЕТСІ О'ХАРА, ДЖОЗЕФ МАКДОННЕЛ, МАРТІН ХАРСОН, КЕВІН ЛІНЧ, КАЙРЕН ДОХЕРТІ, ТОМАС МАКЛІВІ, МАЙКЛ ДЕВАЙН. Їх вік: 25, 24, 26, 32, 27, 32, 28...

До українців туго доходить сенс таких речей. Ми звикли «боротися» галасуваннями, інтригами, планами, піснями, відзначеннями сумних дат, конференціями та фуриетамми...

Коли ви залишитеся наодинці зі своїм сумлінням, пригадайте цих хлопців з Ольстера, які для Батьківщини віддали все.

Вони не будують жодних ілюзій щодо свого майбутнього, вони просто гарно знають і усвідомлюють історію СВОГО народу та СВОЄЇ держави. Історію взаємнискороної колонії та агресивної метрополії.

За офіційними підрахунками, у кожній четвертій ірландській родині є загиблі, поранені, інтерновані або ув'язнені. Але залишалася певна кількість тих наївних, хто ще вірив у якусь справедливості та «демократію», його величність «закон» або ж тих, хто просто, рятуючи себе, йшов на співпрацю з колонізаторами.

Самі ж англійці продовжували відзначитися своєю «міфотворчістю» і в законодавстві, і в практичній площині своєї діяльності. Відомо, як приклад, що у 1967р. практично було проігноровано волевиявлення ірландців під час виборів. Схема була напрощуд простою - у списки на участь у виборах до англійського парламенту виборчими комісіями було занесено 909841 чоловік, у Стормонт (північноірландський парламент) - 933724. У той час, як на виборах до місцевих органів влади за списками проходило всього 694483 чоловік. І таким чином голос ірландців однозначно залишався в меншості. Надалі бавитися в «демократію» могли лише дурні...

Коли в серпні 1970р. «Об'єднаний комітет безпеки», до якого увійшли представники північноірландської влади та англійських військ, прийняв рішення «...Жорстоко придушувати кожен виступ проти юніоністського режиму». Усіх очікувала масова депортація 1971 року і каральна операція «Деметрус». На вулицях Ольстера почалася безкінечна стрілянина.

У Деррі англійськими солдатами був убитий молодий ірландець Барні Уотт. Він не був бійцем ІРА, він просто переходив вулицю в неналежному місці. Уже наступного дня в ірландські гетто рясніли написи: «Вступай до ІРА!». На вбивство Уотта ІРА відповіла вбивством англійського солдата. У цих хлопців слова не розкодилися з конкретними справами ніколи. Холодні стіни міст Ольстера свідчили своїми написами, що боротьба не на життя, а на смерть продовжується: «НІ на дойм!», «До тх пір, поки ми не стали вільні, ми всі у в'язниці!»...

Англійські «миротворці» продовжують показувати своє справжнє обличчя. Спочатку в Деррі 30 січня 1972р. англійські вояки розстрілюють мирну демонстрацію, котра виступила з гаслами за права людини. «Кривава неділя» Деррі вразила весь світ. І «весь світ» спромігся лише помахати «поганому англійському хлопчику» пальчиком!

Пискливий голос «захисників демократії і прав людини» і раніше тонує у пострілах на вулицях Ольстера, але в ті дні на нього в Лондоні навіть не звернули уваги. Бо вже в лютому 1972р. англійський парламент ухвалив закон, згідно з яким британські вояки не могли притягуватися до судової відповідальності за насильство відносно мешканців Північної Ірландії. Так узаконювалися вбивства та арешти, так узаконювався геноцид ірландців.

У католицьких кварталах Белфаста та Деррі почалася операція «Мотормен». Це була справжня військова операція за участю бронетехніки, 13 тисяч англійських вояків, 9 тисяч карателів з «Полку оборони Ольстера» та 6 тисяч поліцейських проти звичайного мирного католицького населення. Британські парашутисти, які пройшли Конго, Індію та інші конфліктні зони, тут підвищували свою «професійність» на мирному населенні.

Прояви героїзму ірландців ми зустрічаємо не лише на вулицях міст, а навіть у в'язницях, де найжорстокіші тортури англійських окупантів не можуть зламати ірландських патріотів.

Ще в минулому столітті фенії (члени «Ірландського Революційного Братства») заклали стійкі традиції боротьби. Цілі покоління молодих республіканців виховувалися на прикладі Геренса Мак Суайні. Мер ірландського міста Корк, член ІРА, був кинутий англійцями до в'язниці. Мак Суайні загинув після 74-денного голодування, залишивши як заповіт такі слова: «ПЕРЕМАГАЄ НЕ ТОЙ, ХТО НАНОСИТЬ СИЛЬНІШІ УДАРИ, А ТОЙ, ХТО МОЖЕ БІЛЬШЕ ВИТРИМАТИ... Не виключено, що окупанти на деякий час не дадуть можливості нам діяти. У такому випадку боротьба зводиться до питання про витривалість. ТОЙ, У КОГО ПЕРЕКОНАННЯ ТВЕРДІШІ, ТОЙ ПЕРЕМОЖЕ...».

У відповідь на численні погроми та вбивства 21 липня 1976р. ІРА організувала вбивство новопризначеного посла Англії в Ірландії, а в серпні 1976р. ІРА вбиває родича англійської королеви лорда Маунтбеттена. В Ольстер стягуються нові військові частини, безупинно тривають арешти. Британський репресивний апарат на території Ольстера розгорнув небачену досі діяльність. Відомо, що в розпорядженні британських спецслужб знаходиться комп'ютерна картотека на більш як 40% дорослого населення Ольстера...

Англійська окупаційна армія протягом усього часу боротьби з ІРА так і не змогла завдати їй разючого, смертельного удару. Хоча чисельна перевага, озброєність та сприяння з боку владних структур як у самому Ольстері, так і в Англії були просто вражаючими. Але і тут ІРА виявилася на висоті.

ІРА завжди діяла за принципом: «вхід - карбованець, вихід - два». Грунтовне вивчення і практичне застосування найкращих праць із конспірології, постійне перебування в ольстерівському екстремумі, де кожен невідальний крок, неввірна дія коштують тобі та твоїм побратимам життя, зробили з членів Організації практично невленими месників. Ці люди вже не могли існувати поза межами ІРА, їх життя - це постійна боротьба! І ні кроку вбік. В Організації були створені такі умови та відносини між своїми людьми, що діяльність численних провокаторів та зрадників практично не мала шансів на успіх, їх постійно виявляли і майже завжди знищували. Бійці ІРА мігали цих «хрунів» пострілами в потилицю. Це було своєрідне посмертне тавро, щоб ні у кого не виникло сумнівів, що це не випадкова жертва цієї «війни у місті», або ж просто сліпа куля.

В іншому випадку, коли в англійській в'язниці Вейкфілд помер, оголосивши голодування, боєць ІРА Френк Стегг, то його з наказу окупаційної влади поховали в графстві Мейо на звичайному цвинтарі, що цілодобово охоронявся англійськими вояками. На могилу була навалена велика цементна плита, щоб тіло Стегга не змогли викрасти. І все ж труна з тілом були викрадені та перенесені на цвинтар, де поховані лише бійці ІРА. Організація не покидає своїх, навіть коли вони вже мертві. Існує кілька цвинтарів, на котрих можна поховати лише членів ІРА. «Поки є ці могили, у поневоленій Ірландії ніколи не буде миру», - це слова з промови засновника ІРА Патріка Пірса.

Незалежно від пори року, ці цвинтарі завжди доглянуті, на могилах багато квітів, майже ніколи не чути плачу. Біля кожної могили, де похований боєць ІРА, встановлено шпиль. У річницю смерті бійця біля його могили підіймається триколірний республіканський прапор. «Я загинув за свободу Ірландії» виکارбувано на плитах кожної такої могили.

Реальну допомогу в боротьбі своїх кровних братів за свободу Батьківщини надає численна ірландська закордонна діаспора (близько 40 мільйонів осіб тільки у США). У Нью Йорку, Бостоні, Філадельфії, Чикаго, після церковних служб пускають по колу капелюхи, куди всі бажаючі складають кошти для забезпечення діяльності ІРА. У кого ще виникає сумнів, що такий народ переможе?

Сьогодні вже й самі британці бояться «навіжених» ірландців. Коли в англійському парламенті почалися дебати - чи вести смертну кару для членів ІРА, то першими, хто категорично виступили проти, була контррозвідка «сил безпеки» в Ольстері. Звичайно ж, зробили вони це не з почуття альтруїзму та гуманності. Характерними є попередження ІРА для представників судової влади та наглядачів в'язниці: «Стережись. Ми повернемося. Провос» Ні в кого не виникає сумніву, що за кожним словом стоїть відповідна дія...

Пам'ять не дасть згаснути ірландському вогню святої боротьби до перемоги. В окупованому Ольстері немає речі, коштовнішої ніж плакат, котрий ще з 20-х років висить у ірландських будинках. Плакат має назву: «Чому вони загинули?», - і йде перелік прізвищ національних героїв Ірландії, котрі загинули за її свободу. Починається список з дня смерті Брайана Бори - 1014 рік, потім Шон О'Ніл - 1567, Уолф Тон - 1789... Усього перераховано сімнадцять прізвищ, а під ними підпис: «Вони загинули за звільнення найстаршого політичного в'язня у світі - Ірландії!». І до сьогодні цей список не має свого кінця...

Олесь Хоменко
«Гроно», №4 (1996р.), № 1-8 (1997р.)
(друкується зі скороченнями)

Від редакції:

Дана стаття є одним із розділів книги «Нація, яка не капітулює» (ред. Ярослав Іляш, Віктор Рог), яка видана коштом Молодіжного Націоналістичного Конгресу наприкінці листопада 2011 року. Збірка детально висвітлює історію національно-визвольного руху Ірландії. Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядів і ментальні особливості ірландців.

Ще за декілька днів до того, як книга побачила світ, першою реакцією на її появу (запит Інтернет-видання «Полтавщина») став коментар Посольства Великої Британії в Україні: «Посольство дотримується позицій, що кожен має право вільно висловлювати свої думки, якщо вони не призводять до порушення прав і свобод інших громадян... Багато людей

висловлюють чимало своїх думок, інколи не прийнятних для інших. Реагувати на це — не наше завдання».

Натомість, наші українські можновладці (мер м.Суми Геннадій Мінаєв) вирішив «підстрахуватися» і заборонив проводити презентацію у відповідному йому приміщенні за 2,5 години до початку заходу під надуманим приводом. Місцеві громадсько-політичні діячі, журналісти та експерти у своїй більшості заявили, що такий крок пов'язаний із неможливістю мера Мінаєва самостійно приймати рішення через вплив на нього Партії Регіонів, яка саботує всі муніципальні заходи, які хоч якось натякають на свою опозиційність до існуючого режиму в Україні.

Почесним членом МНК став Адольф Гладилевич

Адольф Гладилевич - член ОУН з 1929 року. Сьогодні він єдиний серед живих, хто близько знав і співпрацював з такими легендарними постатями в історії національно-визвольного руху, як Зенон Коссака і Мирослав Тураш.

Народився пан Гладилевич 14 березня 1913 року в Дрогобичі. Його батька, фінансового службовця Степана Гладилевича, на початку війни 1941 року закатували в тюрмі Дрогобицького НКВД.

Адольф Гладилевич навчався в українській приватній гімназії, належав до Пласту (18-й курні ім. Івана Франка). У 1931 році екстерном складає іспит зрілості в Академічній державній гімназії у Львові й через рік вступає на юридичний факультет Львівського університету.

Навчання і працю поєднував з підпільною діяльністю в ОУН. 1933 року Гладилевича обирають членом Повітової ексекютиви ОУН у Дрогобичі, а в наступному році – повітовим організаційним референтом. Багато працює на публіцистичній ниві: співпрацює і пише для українських часописів «Голос Нації», «Наш клич», «Студентський вісник» та ін. Після університету, який закінчив 1937 року з дипломом магістра прав, він стає провідником ОУН у Калуші (1938-39 рр.), пізніше – в Дрогобицькій окрузі (1939 рік).

Був заарештований польською поліцією і запроторений до концтабору в Березі Каргузькій. На початку Другої Світової війни, у вересні 1939 року виникли сприятливі умови для початку збройного повстання українських націоналістів. Це повстання мало на меті також опір німецькій владі, про що свідчить звернення окружного провідника ОУН Дрогобищини Адольфа Гладилевича: «Німців ми не вітаємо, а вітаємо тільки Український Легіон, який прийде з ними. Від німців нічого доброго не можемо сподіватися. Карпатська Україна показала нам, що розраховувати на них не можна. Тому нам треба буде поставити німців перед доконаним фактом: на теренах, де будуть діяти наші військові відділи, ми негайно проголосимо Українську Державу і створимо український уряд».

У 1941-му Адольф Гладилевич стає учасником Похідних

груп ОУН. У зв'язку з наступом більшовиків у 1944 році, він був змушений покинути рідну землю і перебраться до Австрії, де потрапляє у французьку окупаційну зону. Звідти у квітні 1945 року втікає. У 1947-52 роках перебував у Тунісі, в селищі Бен Метір, яке майже цілковито складалося з вигнаних із рідних місць українців. 1952 року Адольф Гладилевич виїхав до Канади й лишився у Монреалі, де працював поштовим службовцем.

Опинившись у еміграції, активно веде громадську роботу на національній ниві. Його дописи читаємо на сторінках «Української трибуни», «Шляху Перемоги», «Гомону України» та ін. Адольф Гладилевич також є упорядником, редактором і автором ряду книг: «У визвольно-збройній боротьбі: Коссака — Охримович — Тураш» (Торонто, 1968), «Дрогобищина — земля Івана Франка» (Нью-Йорк — Париж — Сідней — Торонто, 1986), «Українці в Тунісі» (Дрогобич, 2005). Разом з дружиною Марією виховав сина Ігоря, тішиться онучками Танею і Ларисою.

Пан Гладилевич сприяє видавничим і науково-дослідницьким проектам, працює в Суспільній службі українців Монреалю, цікавиться та переймається суспільно-політичними проблемами Української держави, боротьби за яку з юних літ присвятив своє життя.

«Думаю, що Бог дав мені такий довгий вік на те, щоб я своїми спогадами допоміг рятувати від забуття моїх друзів і подруг в ОУН, які віддали своє молоде життя в боротьбі за незалежну Україну, і, зокрема, моїх наставників — славної пам'яті Зенона Коссака, Мирослава Тураша, Олексу Гасина і Володимира Тимча — «Лопатинського».

І сьогодні, у свої дев'яносто вісім, він не залишається осторонь українського життя, допомагає розбудовувати молодіжні патріотичні організації в Україні, зокрема вже протягом 10 років і добрим словом, і фінансово підтримує Молодіжний Націоналістичний Конгрес та всеукраїнське видання «ТЕРЕН — Україна», є прикладом жертвності та відданості справі вже для кількох поколінь МНКівців.

У жовтні цього року на засіданні Центрального Проводу Молодіжного Націоналістичного Конгресу за видатні заслуги Адольфу Гладилевичу присвоєно найвищий статус в організації — Почесний член МНК.

Сергій Кузан, Голова МНК

Стартує новий веб-сайт МНК!

Побачив світ новий офіційний сайт Молодіжного Націоналістичного Конгресу **MNK.ORG.UA**!

Перша робота по його створенню почалася ще понад рік тому, адже давно визріло питання оновлення інформаційного ресурсу організації, який би прийшов на зміну його попереднику **ukrnationalism.org.ua**, який зараз є рупором МБУ «Центр Національного Відродження».

Такий крок був обумовлений не тільки сучасними вимогами інформаційного суспільства, а й потребою розвивати нові способи комунікації членів організації та її прихильників. Для цього ми створили ресурс, який би міг у повній мірі відзеркалювати не тільки діяльність організації, а й давати молоді зведену оперативну стрічку подій, які стосуються внутрішньої державної політики, міжнародних подій, життя української діаспори тощо. Усе це,

звісно, подаватиметься через призму актуальності проблем та інтересів української молоді.

Сподіваємося, що наш новий проект значно поживить націонал-патріотичне молодіжне середовище, оскільки цим інформаційним ресурсом створені усі умови для співпраці, де можна буде висловлювати власні погляди на різноманітні події. Цьому сприятиме можливість спілкуватися напружено через соціальні мережі, отримувати розсилку новин та брати безпосередню участь у роботі сайту.

Щоб наблизитися до нашої цільової аудиторії, ми відкриваємо сторінки внутрішнього життя організації: правильники, положення, відзнаки, внутрішній устрій, почесне членство, архів, динамічні фото, відеоальбоми, газета «ТЕРЕН-Україна», ЗМІ про МНК, бібліотека та ще багато цікавого, що вже стало надбанням укра-

їнського молодіжного руху.

Сайт дає можливість заздалегідь спланувати свою участь у заходах і акціях МНК, запропонувати свою участь у якості волонтера чи організатора, висловити свої побажання.

Однозначно, **MNK.ORG.UA** є не тільки можливістю більш якісно працювати у молодіжному середовищі, а й охоплювати ширше коло суспільного життя. Про це свідчить розділ «Співпраця», де інформується про спільні проекти МНК та інших організацій чи громадських ініціатив.

Особливу подяку висловлюємо Христині Бідяк з Торонто (Канада), яка першою підтримала і підштовхнула нас до втілення цієї ідеї.

Також ми дякуємо всім, хто працював над нашим проектом увесь цей час і тим, хто допомагатиме реалізовувати нашу спільну справу! Тому запрошуємо до співпраці авторів та редакторів. Віримо, що для багатьох наш сайт стане важливим кроком у громадсько-політичному житті та на журналістській ниві.

Редколегія MNK.ORG.UA

Свій до свого по своє!

В. Барка «Жовтий Князь»

Роман про трагедію українського народу - Голодомор 1932-1933 років. Вилучений зі шкільної програми з української літератури 11-го класу, відповідно до розпорядження Міністра освіти Д. Табачника у лютому 2011 року. Натомість у новій програмі з'явився розділ "Українська російськомовна поезія".

Роман видано Українською Вільною Академією Наук у США (Нью-Йорк). Призначено для широкого кола читачів.

І. Драч, В. Черняк, Р. Коваль та інші «Українська афористика»

«Українська афористика» є найповнішим виданням вітчизняних афоризмів від найдавніших часів до наших днів. У збірці представлено понад 3500 афоризмів ста авторів. Багатюща афористика проходить крізь всі періоди української історії: від Київської Русі через козацьку добу до держави України, яка постала наприкінці ХХ століття.

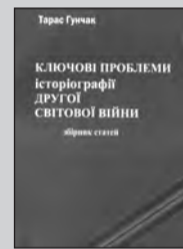
Книга може стати посібником для українського вчителя, студента і школяра.

ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності та боротьби

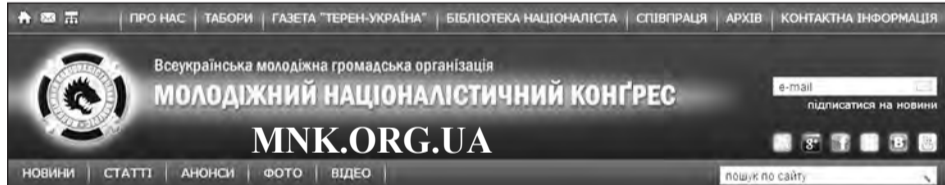
посвяти.

Т. Гунчак «Ключові проблеми історіографії Другої Світової Війни»

аналізується фальшування української історії російськими службами та неуважними дослідниками минулого.

Книга-поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua, тел.: +380961883793 та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

Керівництво та членство Молодіжного Націоналістичного Конгресу висловлює щирі подяку всім добродіям, жертводавцям та організаціям, які сприяли діяльності нашої організації у червні - листопаді 2011 року.**Організації:**

Ліга Українців Канади (ЛУК) – Торонто, Канада
МБУ «Центр Національного Відродження» (Київ, Україна)
ГК «Молодіжна Варта» (Київ, Україна)
ГП «Оновлення країни» (Київ, Україна)
ПП «Конгрес Українських Націоналістів» (Київ, Україна)
Корпорація «Оболонь» (Київ, Україна)
ПП «Українська партія» (Київ, Україна)
ВАТ «Керамейя» (Суми, Україна)
Мистецька агенція «Наш формат» (Київ, Україна)
Рівненська ОДА (Рівне, Україна)
Державна служба молоді та спорту України (Київ, Україна)

Добродії:

Адольф Гладилевич (Монреаль, Канада)
Христина Бідяк (Торонто, Канада)
Володимир Гнип (Ноттінгем, Англія)
Євген Хайлов (Полтава, Україна)
Микола Кульчинський (Полтава, Україна)
Юрій Бублик (с. Ковалівка, Полтавська обл., Україна)
Юрій Поканевич (Київ, Україна)
Андрій Левус (Київ, Україна)
Валентин Наливайченко (Київ, Україна)
Олег Канівець (Київ, Україна)
Степан Брацюнь (Київ, Україна)

Орест Музика (Київ, Україна)
Олександр Солонтай (Київ, Україна)
Владислав Кириченко (Київ, Україна)
Володимир Науменко (Київ, Україна)
Сергій Блошаневич (Київ, Україна)
Анатолій Семенов (Київ, Україна)
Олег Медуніца (Суми, Україна)
Віктор Бобиренко (Суми, Україна)
Іван Телощенко (Суми, Україна)
Марія Банаш (Львів, Україна)
Віктор Ященко (Львів, Україна)
Олексій Рева (Харків, Україна)

Ти можеш знайти нас:

Волинська обл. - 093-677-47-08 (Віта), volyn@mnk.org.ua
Вінницька обл. - 096-900-03-64 (Роман) vinnytsya@mnk.org.ua
Донецька обл. - 095-182-94-17 (Василь) donetsk@mnk.org.ua
Житомирська обл. - 098-713-02-31 (Павло) zhytomyr@mnk.org.ua
Закарпатська обл. - 067-729-13-75 (Віталій) zakarpattya@mnk.org.ua
Запорізька обл. - 050-148-8034 (Юрій) zapozhryha@mnk.org.ua
Крим - 050-397-17-37 (Володимир) krym@mnk.org.ua
Луганська обл. - 099-721-40-55 (Дмитро) lugansk@mnk.org.ua
Львівська обл. - 063-263-88-28 (Андрій) lviv@mnk.org.ua
Миколаївська обл. - 066-155-04-10 (Володимир) mykolaiv@mnk.org.ua
Одеська обл. - 096 326 15 36 (Дмитро) odesa@mnk.org.ua
Полтавська обл. - 095-828-18-37 (Дмитро) poltava@mnk.org.ua
Рівненська обл. - 096-821-83-66 (Юлія) rivne@mnk.org.ua
Острів - 096- 818-23-97 (Руслан) ostrig@mnk.org.ua
Сумська обл. - 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua
Тернопільська обл. - 097-975-54-28 (Віталій) ternopil@mnk.org.ua
Харківська обл. - 066-340-26-92 (Олександр) kharkiv@mnk.org.ua
Чернівецька обл. - 097-460-00-69 (Ігор) chernivtsi@mnk.org.ua

Київ - (Іван), 096-188-37-93, kyiv@mnk.org.ua

Ти можеш завітати до нас на збори щоп'ятниці о 19-00 за адресою вул.Ярославів Вал, 9.

«ТЕРЕН УКРАЇНА»

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Сергій Кузан
Редакція: Діана Сергієнко, Олексій Довбиш, Сергій Пархоменко, Людмила Редько, Катерина Аврамчук, Ярослав Яляш, Маргарита Долгая, Іван Кішка

Адреса редакції: 01034, м. Київ
вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,
тел. (044) 234-70-20

mnk.org.ua

e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua

FB: [facebook.com/mnk.org.ua](https://www.facebook.com/mnk.org.ua)

VK: vk.com/mnk_org_ua

Twitter: [@mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua), [#mnk_ua](https://twitter.com/mnk_ua)

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов'язкове.

Друк: ТОВ «Регіна» ЛТД
м. Вінниця, вул. Пугачова, 1
Наклад - 10000
Замовлення №

Засновник: ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно